

JANUARI 1981

de

EGHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

WEST-DUITSLAND, WAARHEEN?

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

14e jaargang No. 1

januari 1981

ARTIKELLEN

West-Duitsland, waarheen?	2
Deel 8: Een stem te midden van godsdienstige verwarring	5
De wereld gezien door de ogen van de Islam	7
Waar kwam God vandaan?	11
Vredevorst — Wat betekent dit voor u?	12
Nieuw machtsblok in Zuid-Amerika?	14
De Echte Waarheid — Nog steeds zijn tijd vooruit	19

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
Van onze lezers	29

BIJ ONZE OMSLAG

De Westduitse kiezers hebben op 5 oktober 1980 de regerende coalitie met kanselier Helmut Schmidt (hier met een roos) aan het hoofd herkozen. De populaire Schmidt, die algemeen wordt beschouwd als de meest doeltreffende kanselier sinds Konrad Adenauer, staat tijdens zijn nieuwe ambtsperiode voor ernstige problemen. Het hachelijkste is wel het behoud van Duitslands veiligheid en welvaart gezien het overwicht van de militaire kracht van de Sovjets en het algemene wantrouwen in Amerika's leiderschap.

Omslagfoto: Régis Bossu — Sygma

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, St. Albans, Engeland
AL2 2EG

- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filipijnen:* P.O. Box 2603, Manila 2801
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland:* Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland). Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. ©1980 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Oprichter en algemeen hoofdredacteur:
HERBERT W. ARMSTRONG

Hoofdredacteur:
Herman L. Hoeh

Eindredactie en vormgeving:
Dexter H. Faulkner

Adjunct-hoofdredacteur:
Raymond F. McNair

Nieuwsbureau:
Gene H. Hogberg

Redacteuren:
Jeff Calkins, Roderick C. Meredith, Donald D. Schroeder, Clayton Steep, Keith Stump

Assistent-redacteuren:
Sheila Graham, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:
Dibar Apartian, Elbert Atlas, Robert Boraker, Lester L. Grabbe, John Halford, Selmer L. Hegvold, Sidney Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Harold Jackson, Rod Matthews, L. Leroy Neff, Richard Paige, Richard J. Rice, Dennis R. Robertson, John R. Schroeder, Richard H. Sedliacik, Robert C. Smith

Redactie-assistenten:
Werner Jebens, Suzie Kelenske, Janice Roemer

Kopijredacteur:
Peter Moore

Vormgeving:
Randall Cole, Minette Collins, Phil Gray, Ronald F. Grove, Michael Hale

Fotoarchief:
Hal Finch

Fotoredactie:
Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson;
Medewerkers: Charles Buschmann, Alfred Hennig, Roland Rees, Scott Smith, Kim Stone

Uitgeverij:
Hoofd distributie en productie: Roger G. Lippress;
Distributie: Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor;
Eindcoördinator uitgeverij: Syd Attenborough; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Distributie losse nummers:* John LaBissoniere

Financieel beleid:
Stanley R. Rader

Internationale edities:
Nederlands: Bram de Bree; *Duits:* John B. Karlson; *Engels (Groot-Brittannië):* Peter Butler; *Frans:* Dibar Apartian; *Spaans:* Donald Walls

Kantoren:
Auckland, Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *St. Albans, Engeland:* Frank Brown; *Burleigh Heads, Australië:* Robert Fahey; *Genève, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filipijnen:* Colin Adair; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C. Canada:* Leslie McCullough; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk

Persoonlijk van...

In de komende jaren zal een ongelooflijke omwenteling in de wereldgebeurtenissen plaatsvinden.

Deze omwenteling zal de VS, Engeland, West-Europa en het Midden-Oosten omvatten.

Voor de vrije wereld is het reeds tamelijk laat om tot besef van de werkelijke betekenis achter de huidige wereldgebeurtenissen te komen.

Wereldleiders hebben geen duidelijke visie op de toekomst. Waarom niet? Wat is de oorzaak dat de mensen met het beste verstand geen visie hebben: politieke leiders in de VS, staatshoofden over de gehele wereld — wetenschapsmensen, docenten, journalisten, nieuwsanalytici — bankiers, industriëlen, en de grote zakenlieden?

Zij zijn allemaal het produkt van het moderne onderwijs. Zij hebben verkeerd onderricht genoten in een systeem waar de belangrijkste dimensie in kennis onbekend is en dus niet wordt onderwezen. Zij zijn misleid en sluiten hun verstand af voor de *oorzaken* die ten grondslag liggen aan de huidige gebeurtenissen en tendensen.

Wereldomvattende uitbarsting op komst

In de verspreiding van kennis ontbreekt de allerbelangrijkste dimensie. De leiders van vandaag weten niet *wat* de mens *is*, noch het doel en de zin van het leven! Het is hen niet geleerd onderscheid te maken tussen de echte waarden en de valse. Zij leerden niet de echte oorzaken van de problemen kennen, en evenmin de weg naar vrede, geluk en overvloedig welzijn voor allen.

Zij zijn volledig onbekend met het alles omvattende doel dat hier op aarde wordt uitgewerkt. Als gevolg daarvan leiden zij de mensheid in een richting die strijdig is met dat doel. Bij gebrek aan kennis van de weg naar vrede bestaat er geen vrede. Leiders spreken van vrede, zij beweren voor de vrede te werken, zij vechten voor vrede, terwijl zij blindelings toestemming verlenen tot de weg die oorlog brengt.

De beschaving van deze wereld heeft de wegen die de oorzaak zijn van alle ellende aanvaard.

En nu naderen we de beslissende grote uitbarsting. Het gezond verstand van de mens zal de schok niet

kunnen verwerken. Er zijn momenteel krachten aan het werk die plannen en samenzweringen uitbroeden, waardoor spoedig geweld en chaos zullen uitbarsten zoals nooit eerder heeft plaatsgevonden en nooit meer zal gebeuren. De mensheid is op het ogenblik bezig met natuurkrachten te knoeien die zij door gebrek aan voorzichtigheid, kennis, bekwaamheid en wijsheid echter niet in staat is te beheersen.

In deze dwaasheid van onderwezen onwetendheid is het intellectueel in de mode om de Geest en de macht die aan alles ten grondslag liggen te negeren: het doel dat hier wordt uitgewerkt en het alomvattende plan voor de verwezenlijking van dat doel — de onzichtbare maar allerhoogste macht die nu spoedig zal interveniëren en een einde zal maken aan de dreigende wereldchaos. Het zal voor ons, maar buiten ons om gedaan worden, voordat de mens zijn eigen bestaan zal opblazen.

Hoe onwettelijk het ook misschien lijkt voor degenen die door de misleidingen van het huidige onderwijs doorkneed zijn, is het 2500 jaar geleden dat de allerhoogste macht van het universum, een man, Jesaja, inspireerde Hem te citeren: „Ik immers ben God, en er is geen ander, God, en niemand is Mij gelijk; Ik, die van den beginne de afloop verkondig . . . die zeg: Mijn raadsbesluit zal volbracht worden . . .” (Jes. 46:9-10).

De grote wereldmogendheden stellen hun plannen en beleidslijnen op. Maar de komende paar jaar zullen verbazingwekkende ontwikkelingen te zien geven die zullen uitbarsten op een wijze die wel zeer verschilt van wat zij bedacht hadden.

Waarom? Omdat de grote God bestaat, die zegt: „De Here verbreekt de raad [doel] der volken, Hij verijdelt de gedachten der natiën; de raad [doel] des Heren houdt eeuwig stand, de gedachten zijns harten van geslacht tot geslacht . . . De Here schouwt uit de hemel, Hij slaat alle mensenkinderen gade; uit zijn woonplaats ziet Hij naar alle bewoners der aarde, Hij die hun aller harten vormt, die al hun werken doorgrond” (Ps. 33:10-11, 13-15).

Door middel van geïnspireerde profeten, voorspelde deze zelfde Machthebber, (*Zie verder pagina 29*)

Niet geneigd in een voortdurend onzekerder wereld politieke risico's te nemen, hebben de Westduitse kiezers op zondag 5 oktober jl. kanselier Helmut Schmidt voor een nieuwe vierjarige ambtsperiode gekozen. De electorale uitdaging van Franz Josef Strauss, kandidaat van de conservatieve oppositiepartijen, werd met beslistheid afgewezen.

De verkiezingen in de Duitse Bondsrepubliek verdienden veel meer aandacht van de wereldpers dan zij ontvingen. Onfortuinlijkerwijze werden zij, althans in Amerika, weggedrukt door een veel grotere belangstelling voor de verkiezingscampagne in de Verenigde Staten. Dat neemt

Opnieuw heeft Helmut Schmidt de Westduitse verkiezingen gewonnen. Maar bij de aanvang van zijn nieuwe ambtsperiode doemen er aan de horizon grote problemen op.

WEST- DUITSLAND, WAARHEEN?

niet weg dat de consequenties van de overwinning van de heer Schmidt aan het begin der jaren '80 voor de Westerse wereld van even groot belang zullen blijken als de uitslag van de Amerikaanse verkiezingen.

„Mede-Supermogendheid”

De Amerikanen en vele andere volken in de vrije wereld begrijpen niet veel van het grote belang van West-Duitsland voor de huidige wereld. Hoewel de Bondsrepubliek slechts de helft van de oppervlakte van het vooroorlogse Duitse Rijk van 1937 beslaat, is zij in vele opzichten de eerste financieel-economische macht in de wereld. Natuurlijk is de Ame-

rikaanse economie tengevolge van de grotere bevolking (221 miljoen tegenover 62 miljoen West Duitsers) omvangrijker dan de Westduitse. Maar dat neemt niet weg dat West-Duitsland over 's werelds grootste valutareserves beschikt, de op een na grootste goudreserves, en zowel de hoogste exportcijfers per hoofd der bevolking als de hardste valuta van alle grote industrielanden heeft.

Per hoofd der bevolking ligt het Westduitse jaarinkomen aanzienlijk hoger dan in de VS (in 1978 \$9.278 tegen \$7.572 in de VS). West Duitsers hebben de Amerikanen verdrongen als de grootste reizigers van de wereld. En zoals elke Amerikaan die in de afgelopen jaren de Bondsrepubliek heeft bezocht, aan den lijve heeft ondervonden, kom je tegenwoordig met die eens zo machtige dollar in West-Duitsland niet erg ver meer.

Kanselier Schmidt, die vanaf 1974 zijn ambt bekleedt, speelt de invloedrijkste rol in het Europa ten Westen van president Leonid Brezjnev van de Sovjetunie. En al berust zijn macht dan ook grotendeels op de economie, een deel ervan wordt geleidelijk vertaal in politieke macht — voor een groot deel als gevolg van de crisis in het leiderschap der Verenigde Staten.

Twee jaar geleden kreeg de toemende Westduitse invloed erkenning toen de leiders van de Westelijke „Grote Drie”, de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en Frankrijk — de heer Schmidt uitnodigden om op basis van gelijkheid deel te nemen aan de Westerse topconferentie van januari 1979 in Guadeloupe.

Afgelopen zomer begon de heer Schmidt voor de eerste maal openlijk te spreken over West-Duitslands „leidende rol” — een uitdrukking die niet eerder werd gebezigd door een volk dat nog steeds getekend is door zijn betrekkelijk recente Nazi-verleden. Het treffendst werd dit misschien uitgedrukt door *The New York Times Magazine* van 21 september 1980, dat schreef dat de wereldgebeurtenissen Bonn langzaam maar zeker duwen naar „algemene erkenning als leider van West-Europa, en naar een mogelijke rol als

een soort geassocieerde supermo-
gendheid”.

Handhaving van de snelle „Duitse levenswijze”

Helmut Schmidt bracht tijdens zijn
campagne de Duitsers in herinnering
dat zij in het welvarendste en meest
vrije Duitsland leefden dat er ooit
geweest is. Hij raakte hiermee een
gevoelige snaar bij een volk dat het
nooit eerder zo goed heeft gehad.

Zoals een afgevaardigde van de
Sociaal Democratische Partij (SPD)
het uitdrukte: „De Duitser wenst
vrede en rust. Hij wenst te genieten
van zijn gezin, zijn huis, zijn hobbies,
zijn vakanties en zijn auto — en wee
degene die hem het genoeg van het
autorijden probeert af te nemen door hem snelheids-
beperkingen op te leggen.”

Niet lang geleden speelde
kanselier Schmidt uit bezorgdheid over de olieleve-
ranties en over de veiligheid
van de verkeersdeelnemers,
behoedzaam met de gedachte
maximum-snelheden in te
voeren voor de Autobahnen
die de grote steden van
West-Duitsland met elkaar
verbinden, en waar het leven
op de snelste rijstroken zonder
enige verkeersregeling
voorbijflitst met snelheden
van 145 tot 160 km per uur
— bijna het dubbele van het
in de Verenigde Staten gel-
dende maximum van 90 km
per uur. Maar nadat
Schmidt zijn proefballon-
netje had opgelaten, steeg er zo'n ontevreden
gegom op, dat de leiding van de SPD het
denkbeeld liet vallen, uit vrees dat zelfs een val
van de regering over dit punt tot de mogelijkhe-
den behoorde.

Het gevolg is dat Duitse automobilisten — die
toch al als de agressiefste ter wereld worden
beschouwd — nauwelijks meer aandacht beste-
den aan de bordjes met adviessnelheden die de
Duitsers tevergeefs aansporen niet sneller dan
130 te rijden.

Dat snelle leven gaat natuurlijk gepaard met
een vloed van moderne maatschappelijke proble-
men, van alcoholisme tot drugs en een ongeloof-
lijke openheid met betrekking tot seks. Zo
wemelen b.v. de voornaamste Westduitse steden
van de seksshops.

Net zoals overall elders in de wereld is de

KLEURIGE AANPLAKBILJETTEN hebben ertoe
bijgedragen dat 90% van de Westduitse kiezers bij
de parlamentsverkiezingen van 5 oktober 1980 hun
stem uitbracht. De kleine FDP (rechts) voerde sterk
campagne voor de „tweede stem” van de kiezer.
Linkse studenten (rechts midden) karakteriseerden
kandidaat Franz Josef Strauss als een gevaar voor
de Westduitse democratie. Zij voeren een Strauss-
pop met zich mee, gestoken in een Beiers kostuum
met in zijn rechterhand kernwapens en in zijn linker
een knuppel met „politiestaat”. De oppositiepartij
CDU (rechts onder) drong aan op het indammen
van het socialisme dat door Schmidt's SPD wordt
aangehangen. Op haar beurt beweerde de SPD dat
Strauss alleen geschikt is voor Sheriff („maar dan
wel in de VS”) en niet voor kanselier. (Strauss was
eerder in 1980 in Texas.) Verder beweerde de SPD
(links midden) dat alleen zij Duitsland een zekere
toekomst kon bieden.

Foto's: Gene Hogberg—PT

stabiliteit van het Duitse gezinsleven sterk gedaald. Kort voor de verkiezingen ging er naar alle rooms-katholieke congregaties in het land een „bischoppelijk schrijven” uit, dat kritisch stond tegenover de verzachting van de abortus- en echtscheidingswetgeving door de Bondsregering. (De heer Schmidt was woedend over deze inmenging van de kerk in de politiek.)

Ten dele in reactie op het autoritaire verleden van het land, zijn de Duitse ouders naar het andere uiteinde doorgeswaaid. Velen zijn opmerkelijk slap bij het disciplineren van hun kroost. De algemene houding is de kinderen „liefde” te schenken in plaats van hen de noodzakelijke tucht bij te brengen.

Tegelijkertijd is er sprake van een merkwaardige *Kinderfeindlichkeit* — de afkeer en de geringschatting van kinderen. Er worden in West-Duitsland meer kinderen bij auto-ongelukken gewond dan waar ook in Europa. Sommige maatschappelijk deskundigen schrijven deze houding toe aan een verdrongen agressie jegens alles wat kleiner en zwakker is — een mogelijke afspiegeling van de manier waarop Duitsers in het verleden hun kleinere buurlanden plachten te behandelen.

Er lopen diverse campagnes om de Duitse automobilisten „liefde voor onze kinderen” bij te brengen. Veel auto's zijn nu van twee stickers voorzien: *engeltjes* en *duiveltjes*, die beide tot een veilig weggedrag aansporen.

Zo weerspiegelt de Duitse samenleving in veel opzichten de problemen waardoor de Verenigde Staten worden geteisterd — het land waarmee de Duitsers zich het sterkst verwant voelen — maar met een Teutoons trekje. De voortdurende welvaart verblindt echter veel Duitsers voor de corrumperende invloeden die aan hun sociale structuur knagen.

„Der Macher” aan het bewind laten

Helmut Schmidt, de briljante, welbespraakte 61-jarige kanselier uit Hamburg, wordt zowel *der Macher* (de doener of doordouwer) als „de directeur” genoemd — alsof hij nog zijn voormalige post als minister van Financiën bekleedde, en aan de touwtjes van een mythische „Duitsland NV” trok.

Algemeen waren de Duitse kiezers

van mening dat met het verschijnen van de eerste stormwolken aan de horizon — zoals de oorlog tussen Irak en Iran in de Perzische Golf, waaruit Duitsland veel van zijn energie trekt — de beste man aan het roer van het schip van staat de beproefde, en in het vuur geharde heer Schmidt zou zijn, een leider die zelfvertrouwen uitstraalt. Hun geloof deed denken aan de wijze waarop de Amerikaanse Democratische Partij de kiezers wilde doen geloven dat Jimmy Carter de man was die hen het best buiten de oorlog kon houden en hun welvarende levenswijze kon veilig stellen.

Aan de andere kant weigerden de Westduitse kiezers het thema van Franz Josef Strauss te aanvaarden, die zonder ophouden, maar tevergeefs, waarschuwde tegen het gevaar dat de Sociaal Democratische Partij van kanselier Schmidt door radicalen zou worden overgenomen, en tegen een vals gevoel van vrede — een vrede, zei hij, die „zou voortvloeiën uit een geleidelijke capitulatie voor het Oosten”.

Dat neemt niet weg dat de steun die het Westduitse electoraat de lijst van SPD-kandidaten gaf, nauwelijks indrukwekkend kon worden genoemd. In vergelijking met de laatste verkiezingen van 1976 gingen de socialisten maar een heel klein beetje vooruit.

De werkelijke winnaars waren ditmaal de Vrije Democraten (FDP), de kleine partij die in samenwerking met de grotere SPD opereert. De Vrije Democraten wisten hun aandeel in het stemmenaantal op te voeren van 7,9% in 1976 tot 10,6% nu; een opmerkelijk resultaat voor een partij waarvan sommigen nog slechts een paar maanden geleden geloofden dat zij niet eens de 5% barrière zou halen die voor een vertegenwoordiging in de *Bondsdag* vereist is.

Het is duidelijk dat de Westduitse kiezers een poging deden het gematigde midden van de Westduitse politiek te versterken — een ontwikkeling die zich momenteel in heel het voorzichtige West-Europa voordoet. In de eerste plaats voelden zij er niets voor de SPD meer macht te geven, en wel uit vrees voor de invloed van het toenemende aantal links-radicalen afgevaardigden in de partij (het steeg van 50 tot 70).

Veel van de nieuwere SPD-leden zijn uitgesproken marxisten, wier denkbeelden in de jaren '60 sterk werden beïnvloed door de communistische infiltratie aan de Duitse universiteiten. De jongere socialisten zouden de gehele Westduitse economie willen wijzigen in een door de staat beheerste planmaatschappij naar *Moskou's recept*. Ten aanzien van de buitenlandse betrekkingen zijn zij voorstanders van neutraliteit en van verzwakking van de banden met de NATO en met de Verenigde Staten. Schmidt zelf maakt deel uit van de conservatieve vleugel van de SPD.

Aan de andere kant was een groot kiezersblok niet in staat uit volle overtuiging voor Strauss te kiezen, die zij te rechts vonden. (In een bijzonder kwaadaardig brok verkiezingspropaganda werd Strauss zelfs letterlijk als een herrezen Hitler afgeschilderd.)

Minstens een half miljoen vaste aanhangers van de Christen-Democratische Unie (CDU) of van de Christen-Socialistische Unie (CSU) — Strauss' Beierse filiaal — schonken hun stem (of, juister uitgedrukt, hun *tweede* stem in het kader van West-Duitslands unieke dubbele ballotage-systeem*), aan de middenweg die de FDP bewandelt. Aldus handelende geloofden zij dat de gematigde Vrije Democraten een afdoende rem zouden vormen op de Socialisten, zonder het risico van een benoeming van Strauss te nemen, wiens rechtlijnige opvattingen de oppositie niet

(Zie verder pagina 26)

*In West-Duitsland brengt elke kiezer bij de nationale verkiezingen twee stemmen uit, waarvan de ene rechtstreeks voor een parlamentsafgevaardigde uit zijn eigen kiesdistrict, en een tweede op de kandidatenlijst die door elke partij wordt ingediend in de staat of in het „land” waarin hij woont. De helft van alle Bondsdagleden wordt rechtstreeks gekozen, en wel bij de eerste stemming. De andere helft wordt uit de partijlijsten genomen, in evenredigheid met het op elke partij uitgebrachte aantal stemmen. De sterkte van de FDP berust uitsluitend op deze tweede stemming; zij telt geen rechtstreeks gekozen vertegenwoordigers. Wat er bij deze verkiezingen gebeurde, was dat vele CDU-stemmers, die trouw bleven aan hun partij, maar bedenkingen hadden tegen de persoon Strauss, hun stemmen splitsten, waardoor zij bij de eerste stemming een CDU-afgevaardigde naar de Bondsdag zonden, en bij de tweede stemming hun steun gaven aan de FDP.

Deel acht:

EEN STEM

te midden van

GODSDIENSTIGE

VERWARRING

Hoe kon de wereld in zo'n warboel terecht komen? Uit deze geestelijke woestijn roept een heldere en krachtige stem de geruststellende waarheid van 's werelds enige en gewisse hoop.

door Herbert W. Armstrong

Hoofdstuk 7

WAT IS DE KERK EN WAAROM BESTAAT ZIJ?

W weet men wel *waarom* er kerken bestaan?

Welke betekenis heeft de kerk als instituut? Is er een *reden* voor haar bestaan? Men neemt het bestaan van kerken als vanzelfsprekend.

De meesten denken aan de kerk als aan een gebouw met een steil dak, een torenspits die naar de hemel wijst met een kruis erop. Het was echter iets totaal anders toen zij oorspronkelijk werd opgericht.

Men veronderstelt dat een kerk een gebouw is waar de mensen — sommigen — op zondagmorgen samenkomen om te „aanbidden”. Men denkt dat *mensen* naar de *kerk* gaan. Bij de oorspronkelijke oprichting

ging de Kerk naar een gebouw, in het begin een particuliere woning. En de Kerk vergaderde op zaterdag, niet op zondag.

Op welke wijze is de kerk van Christus' patroon afgeweken? En met *welk doel* heeft Christus de Kerk opgericht? Wat is er sindsdien met haar gebeurd?

Sommigen weten misschien dat Christus wordt verondersteld haar te hebben opgericht. Maar in de huidige Westerse wereld zijn er vele verschillende kerken — katholieke, protestantse, en andere. En binnen deze bestaande kerken zijn vele denominaties, sekten en afscheidingen of congregaties, elk met hun eigen geloofsovertuiging, doctrines, riten en programma's.

Als men aan de *kerk* als instituut denkt, wordt zij gezien als een religieuze organisatie, genootschap of kerkelijke gemeente. Iemand — indien hij „een goed mens” is — wordt verondersteld zich aan te sluiten bij de „kerk van zijn keuze”. Natuurlijk zijn er „de goede mensen” en de „slechte”, en de „goede” gaan naar de kerk.

Er schiet me nu een voorval te

binnen van ruim 40 jaar geleden, toen ik nog in Eugene, Oregon, woonde. Een ex-dienaar die net getrouwd was, kwam bij me. Zijn vrouw bezat geld maar hij was te trots om zich door haar te laten onderhouden. Hij had enige tijd niet zijn predikambt uitgeoefend en had nu een baan nodig.

„Weet u ook of er een baan is als dienaar in Lane County?” vroeg hij. „Ik wil goed voor mijn vrouw zorgen en zij wil graag hier in Lane County blijven wonen.”

„Ik weet wel een vacature,” antwoordde ik, „maar daar zou u niet mee geholpen zijn, want het is een vacature in een christelijke kerk, en u bent een methodist met andere doctrines.”

„Oh, dat maakt voor mij geen enkel verschil”, verzekerde hij mij. „Ik zal die doctrines preken die men van mij verlangt.”

De kerk schijnt iets te maken te hebben met gezamenlijk aanbidden. Vermoedelijk wordt de verering van God bedoeld.

Maar als er nu een relatie bestaat tussen God en de Kerk, waaruit bestaat deze relatie dan? Hoe is de Kerk begonnen?

Vroeg in 1927, toen mijn intensieve bijbelstudie mij tot bekering bracht, vroeg ik mij dit af. Ik denk dat dergelijke vragen doorgaans niet bij iemand opkomen.

In Handelingen 7:38 is sprake van „de vergadering [kerk] in de woestijn”, een verwijzing naar het vroegste bestaan van de Kerk. Het oudtestamentische Israël was dus de „Kerk”. In het algemeen wordt in het Oude Testament Israël, als kerk, aangeduid als de „vergadering van Israël”.

In feite wordt in het Nieuwtestamentische Grieks *ekklesia* gebruikt, dat vergadering, samenkomst, groep betekent. Het woord „ekklesia” heeft niets met heiligheid te maken. De eigenlijke naam van de Kerk, die twaalfmaal in het Nieuwe Testament wordt genoemd, is „Kerk [gemeente] van God”, hetgeen aanduidt dat het Gods Kerk is — welke naam er heiligheid aan verleent.

De eerste maal dat het woord gemeente of kerk in het Nieuwe Testament wordt genoemd, is in Mattheus 16:18, waar Jezus, sprekend tot Simon Petrus, zegt: „Ik zal mijn gemeente bouwen.” En in Efeze 5:23 wordt duidelijk vermeld dat Christus het Hoofd van de gemeente is.

Wij weten dus dat, wat de Kerk ook is, deze aan God toebehoort en dat de naam Kerk [gemeente] van God is. Jezus Christus heeft haar opgericht en is het levende Hoofd.

Dit brengt ons onmiddellijk terug tot het thema van dit hoofdstuk.

Ik heb al eerder gezegd dat wanneer men een bioscoop binnengaat of de tv aanzet als de film al ruim voor de helft voorbij is, men eenvoudig niet kan volgen wat er gebeurt. Men weet niet wat voorafging.

Als wij in dit laatste deel van de 20e eeuw de wereld beschouwen, de kerken en kerkgebruiken van deze tijd waarnemen, zonder te weten wat voorafging en wat leidde tot de huidige situatie, dan kunnen we het eenvoudig niet begrijpen.

Maar als het Gods Kerk is — als Jezus Christus haar heeft opgericht, en er het Hoofd van is — dan is het iets belangrijks voor God, en daarom is het van essentieel belang dat wij tot inzicht en begrip komen.

Wij moeten ons zeer goed bewust zijn wat aan de oprichting van de Kerk voorafging — begrijpen waar-

om de levende Christus haar schiep — wat zij is en op welke wijze zij in het goddelijke plan past dat hier op aarde wordt uitgewerkt.

En dat is iets dat zelfs de theologen en kerkelijke leiders van deze tijd niet begrijpen.

Daarom gaan we terug naar een korte samenvatting van de gebeurtenissen die hebben geleid tot de oprichting van de Kerk.

Bij de oorspronkelijke schepping van de aarde (Job 38:4, 7) plaatste God engelen op aarde. Boven hen plaatste Hij de regering van God. Op de troon van de aarde zat de machtige aartsengel Lucifer (Jes. 14:12-14). Maar Lucifer bracht de engelen tot opstand (2 Petr. 2:4), en er kwam een einde aan de regering van God op aarde. Lucifer werd Satan de duivel en zijn engelen werden demonen.

De aarde was — door de rebellie van de engelen — tot een chaotische woestijn geworden (Gen. 1:2), en in zes dagen vernieuwde God (Ps. 104:30) het aangezicht van de aarde ten behoeve van de mens (Gen. 1:3-27). God was van plan om zichzelf door middel van de mens te vernieuwen.

De eerste mens, Adam, werd de kans gegeven Satan en zijn wegen te verwerpen, en de heerschappij van God te aanvaarden en zijn regering op aarde te herstellen. Maar Adam verwierp God als heerser, als onthuller van geestelijke kennis, en schenker van eeuwig leven. God verdreef Adam en Eva uit de hof van Eden en versperde de weg voor de mens om opnieuw de hof binnen te gaan, opdat de mensheid geen toegang zou hebben tot de boom des levens en onsterfelijkheid zou verwerven waardoor hij voor eeuwig in zonde en angst had moeten leven.

Omdat de mens Gods heerschappij, zijn geopenbaarde kennis, en de gave van onsterfelijkheid had verworpen, sneed God de gehele mensheid van zich af, behalve de zeer weinigen die Hij speciaal zou roepen *totdat* de tweede Adam, Jezus Christus, Satan zou overwinnen en Gods heerschappij over de aarde herstellen.

In de antediluviale wereld voor Noach, heeft er slechts *een man*, Henoeh, met God gewandeld. God heeft heel barmhartig de gehele mensheid vernietigd en hen zo verder geweld, lijden en angst bespaard, om

in de volgende seconde van hun bewustzijn opgewekt te worden ten tijde van het oordeel van de grote witte troon (Openb. 20:11-12), na het millennium.

Na enkele generaties in de nieuwe wereld, riep God weer *een man* Abraham, die met God wandelde. God gaf hem de belofte van Christus als zijn afstammeling, en uiteindelijk behoud van de wereld door Hem.

Vierhonderddertig jaar na het verbond met Abraham koos God weer *een man*, Mozes, om de twee of meer miljoen afstammelingen van Abraham uit Egyptische slavernij te leiden naar het beloofde land. Zij beweerden Gods heerschappij te aanvaarden, maar zij kwamen in opstand. De heilige Geest van God werd hun niet aangeboden. Gods Geest was niet bestemd voor Gods volk *totdat* Jezus zich had gekwalificeerd om de regering van God te herstellen en verheerlijkt was in de hemel (Joh. 7:37-39).

Op de juiste tijd werd Jezus uit de maagd Maria geboren, verwekt door God en niet door een menselijke vader. Door Satan te overwinnen kwalificeerde Jezus zich om de regering van God te herstellen en het Koninkrijk van God op te richten (Matth. 4:1-11).

Toen was de tijd vervuld dat het goede nieuws (evangelie) van het komende Koninkrijk van God als een getuigenis aan de gehele wereld verkondigd moest worden.

Het is belangrijk om nu vier betekenisvolle „*totdat's*” te bespreken.

1) Behalve de zeer weinigen die heel speciaal door God geroepen zouden worden, is de gehele mensheid van de toegang tot God of zijn heilige Geest afgesneden *totdat* de tweede Adam (Christus) zich gekwalificeerd had teneinde Gods heerschappij te herstellen en de wereld met het Koninkrijk van God te regeren. Jezus zei duidelijk: „Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke” (Joh. 6:44).

2) De heilige Geest werd niet gegeven, zelfs niet aan de Kerk, *totdat* Jezus, die Satan overwonnen had, in de hemel verheerlijkt was (Joh. 7:37-39). Om deze reden kon ook het oudtestamentische Israël Gods heilige Geest niet ontvangen, uitgezonderd hun profeten.

3) Zelfs het evangelie kon niet
(Zie verder pagina 23)

DE WERELD GEZIEN DOOR DE OGEN VAN DE ISLAM

door Keith W. Stump

Het Midden-Oosten bevindt zich in gisting. Centraal daarbij staat de islam. Het wordt tijd, de mythen en wanbegrippen met betrekking tot deze belangrijke godsdienst te ontzenuwen, en eens te zien wat de Bijbel over de islam en over de toekomst van de wereld te zeggen heeft.

NIET SINDE de dagen van de kruistochten heeft de religie een zo kritieke rol in de zaken van de wereld gespeeld.

Van Marokko tot Indonesië herijst de islam als een politieke en godsdienstige macht die men niet over het hoofd kan zien. Moslims werpen het gewicht van hun geloof opnieuw in de schaal — zowel cultureel als geestelijk en politiek.

„In het Westen mag God dan dood zijn, maar in het Midden-Oosten is Hij springlevend” merkte een waarnemer op.

Westerlingen verbijsterd

Weinig actuele problemen hebben in de westerse wereld tot zoveel wanbegrip geleid als dat van de islam. De meeste westerlingen hebben geen

flauw idee van deze religie en van de belangrijke cultuur van dit geloof.

En toch zijn er in dit gewichtige laatste kwart van de 20e eeuw slechts weinig actuele onderwerpen van dermate groot belang!

Moslims zijn zich heel goed bewust hoe de westerse spotprenttekenaars hen afbeelden. Het overdreven en misleidende stereotype van een in boernoës gehulde, van een haakneus voorziene kameeldrijver is in het hele Midden-Oosten welbekend — en wekt er overal aanstoot.

Om deze leemte in de kennis van de islam op te vullen, publiceren wij dit belangrijke artikel.

De gebeurtenissen in de islamwereld worden maar al te dikwijls vanuit westerse gezichtspunt geïnterpreteerd. Westerse waarnemers leggen

aan de gebeurtenissen in die wereld vaak hun eigen, vooropgezette maatstaven op en beoordelen ze naar westerse criteria. Zij bekijken de religie vanuit het waarnemingspunt van hun eigen beperkte westerse ervaring.

Juiste „camera-instelling”

Om de moslimwereld goed te begrijpen dient men zich in de schoenen van de moslim te verplaatsen, in moslimtermen te denken en *de wereld te aanschouwen door moslimogen*. Vanuit dat perspectief kan men een dieper inzicht beginnen te verkrijgen in de islam, en in zijn rol in het wereldgebeuren van onze tijd.

Een eeuw geleden, toen Groot-Brittannië met verontrustende problemen in Egypte en de Soedan wor-

stelde, vond de eerste minister Gladstone het een goede gedachte de Koran te bestuderen — het heilige boek van de islam. Hij was ervan overtuigd dat hij alleen op die manier het volk en de godsdienst kon leren kennen die hem zoveel te stellen gaven.

In weerwil van de aanvechtbare resultaten van zijn Midden-Oosten politiek had Gladstone althans in beginsel het belang ingezien om de moslimwereld vanuit de juiste „camera-instelling” te bekijken.

Het wordt ook tijd te begrijpen wat de Bijbel heeft te zeggen over het moslimgeloof en over de betekenis van de gebeurtenissen in de moslimwereld—niet alleen nu, maar ook in de woelige jaren die voor ons liggen!

Populaire godsdienst

Om te beginnen dient u de betekenis van de islam als een eigentijdse wereldmacht te begrijpen. De islam is een wereldomspannend geloof. Eén op de zes mensen in onze huidige wereld — zo'n 800 miljoen mensen in meer dan 75 landen — is moslim.

De islam is de jongste van de grote wereldgodsdiensten. Hij werd zes eeuwen na Jezus en bijna 12 eeuwen na Boeddha gegrondvest. Het is tevens een van de populairste religies van de wereld, en misschien wel de snelst groeiende godsdienst.

In Afrika beneden de Sahara maakt de islam naar men zegt *tienmaal* zoveel bekeerlingen als het traditionele christendom!

Voor een juist begrip is het verder van belang te weten dat niet alle Arabieren moslims zijn (zo'n 10% is christen), en dat niet alle moslims Arabieren zijn. In de zevende eeuw bij de Arabieren geïntroduceerd, verbreidde de islam zich in snel tempo door het hele Midden-Oosten, Noord-Afrika en Zuid-Azië. Miljoenen niet-Arabieren werden in de schoot van de islam opgenomen. Nog geen eeuw daarna beheerste de islam een rijk dat uitgestrekter was dan dat van Rome of van Alexander de Grote.

Onderwerping aan Allah

Letterlijk betekent het woord islam „onderwerping aan Allah”. Een moslim is „iemand die zich onderwerpt”. Maar al naar hun maatschappelijke

klasse, politieke voorkeuren en culturele achtergrond denken moslims verschillend over hun geloof.

Evenals andere godsdiensten is de islam in de loop der eeuwen door theologische twisten en meningsverschillen uiteengevallen. In onze tijd is de islam in twee takken verdeeld, die van de Soennieten en de Sji'iten. Deze twee takken ontstonden uit een belangrijk schisma over de vraag wie de profeet Mohammed — de stichter van de godsdienst in A.D. 632, na diens dood zou opvolgen.

De hoofdtak, de Soenna-islam, waartoe bijna 90% van alle moslims behoort, is in vier „scholen” verdeeld. In tegenstelling daarmee is de 10% van alle moslims die tot de Sji'iten behoort, en die men voornamelijk vindt in Iran, Irak, Jemen en Oman, verdeeld in talrijke sekten, ondersekten en zijtakken, waarvan sommige door de Soennieten als ketters worden beschouwd.

Het eeuwenlange streven naar moslimeenheid blijft een ver doombbeeld, voornamelijk als gevolg van een gebrek aan doelmatig leiderschap (lees: De Arabische wereld in de profetie, *De Echte Waarheid*, januari 1980). Men kan daarom moeilijk in algemene termen over de islam spreken alsof het een enkel, samenhangend blok is.

Dat neemt niet weg dat alle moslims bepaalde geloofsuitgangspunten en zienswijzen delen. Voorop staat hun uit één zin bestaande geloofsbelijdenis, de *shahadah*: „Er is geen andere God dan Allah, en Mohammed is Zijn Profeet”. Het plechtig opzeggen van deze geloofsbelijdenis (slechts acht woorden in het Arabisch) vormt de enige voorwaarde om een moslim te worden.

Volgens het moslimgeloof daalde een aartsengel — Gabriël — voor de eerste maal in 610 n.C. tot Mohammed af, en maakte hem deelgenoot in de wijsheid van de Koran.

Het heilige boek van de moslims

Moslims beschouwen de 114 soera's of hoofdstukken als het letterlijke woord Gods, dat alle eerdere openbaringen (met inbegrip van de Bijbel) tenietdoet en de „fouten” corrigeert van het christendom en de Joodse leer. De Koran is iets korter dan het Nieuwe Testament.

Mohammed betoogde dat Joden en

christenen altijd al Allah hadden aanbeden, maar onder een andere naam. De Koran erkent Adam, Noach, Abraham, Mozes, Jezus en andere bijbelse persoonlijkheden als echte profeten. Mohammeds afkomst voert terug tot Abraham, en wel via de kleinzoon van de aartsvader Kedar, de zoon van Ismaël (Gen. 25:13).

Maar moslims beschouwen Mohammed als de grootste en de laatste (of „zegel”) van de profeten. Moslims ontkennen zowel de goddelijkheid van Jezus als zijn kruisiging en wederopstanding. „Diegenen spreken godslasterlijke taal die zeggen: 'God is Christus, de zoon van Maria'”, aldus verzekert de Koran.

In weerwil van de hoge positie die zij Mohammed toekennen, vereren de moslims hem niet als een goddelijk wezen. Zij hebben er ernstig bezwaar tegen „mohammedanen” te worden genoemd, want die term betekent voor hun gevoel dat zij Mohammed zouden aanbidden.

Behalve aan de Koran houden de meeste moslims zich ook aan de *soenna* (de overgeleverde daden van Mohammed) en aan de hadith (zijn overgeleverde woorden).

In vergelijking met andere godsdiensten is de islam slechts losjes georganiseerd. Er is geen formele institutionele hiërarchie of autoriteit — geen moslimpaus of moslimkardinalen — en evenmin een centraal wereldhoofdkwartier, zoals het Vaticaan. De oelamâ's, de moellahs of de ayatollahs, zoals de islamitische schriftgeleerden en onderwijzers wel genoemd worden, benaderen het dichtst wat men als een moslimgeestelijkheid zou kunnen bestempelen.

Levenswijze

Om de wereld door moslim-ogen te zien, dient men zich te realiseren dat de islam voor de overgrote meerderheid der moslims een *levenswijze* is.

Vele westerlingen — voor wie religie niet meer inhoudt dan elke zondag een paar kerkdiensten bijwonen — kunnen domweg niet begrijpen hoezeer het gehele leven door het geloof wordt beheerst. De meeste westerlingen hebben de uitdaging om werkelijk volgens hun geloof te *leven* al lang aan de kapstok gehangen.

De islam daarentegen staat *centraal* in elk aspect van het leven van een moslim. Het is ver verwijderd van

een „Vrijdag?-Dan-moeten-wij-naar-de-moskee” religie. De gemiddelde moslim neemt de Koran serieus. De islam geeft leiding aan gedachten en handelingen in een mate die in het Westen letterlijk zonder weerga is. Religie en leven zijn *onafscheidelijk*.

De moslims zien Allah als voortdurend met hen. „Allah heeft mijn land met olie gezegend.” „Allah heeft mij met deze zonen gezegend.” „Allah heeft mij deze mooie kudde schapen geschonken.” Enzovoort.

Westerse bezoekers van landen van de islam maken dikwijls de fout zonder meer aan te nemen dat moslims van de hogere klassen (omdat zij Europese talen spreken) zich als westerlingen kleden en mogelijk in het Westen zijn opgeleid, ook de westerse houding jegens de godsdienst hebben aangenomen.

Dat is niet het geval.

De overweldigende meerderheid van de moslims van *alle* klassen en van alle rangen en standen bidden elke dag vlijtig vijfmaal, met het gelaat in de richting van de heilige stad Mekka. Op vrijdag nemen de moslims een speciale dag van openbaar gebed in de moskee in acht.

Gedurende de gehele heilige maand van de Ramadan, de negende maand van het moslimjaar, onthouden de moslims zich van de dageraad („zodra je een witte draad van een zwarte kunt onderscheiden”) tot de avond van voedsel en drank.

Ook wordt van de moslims verwacht een *hadj* of bedevaart naar het heilige Mekka te maken — minstens eenmaal in hun leven, wanneer zij daartoe tenminste fysiek en financieel in staat zijn. Het geven van aalmoezen aan de armen, de ouden van dagen en de wezen is eveneens een moslimplicht. Voorts is er een jaarlijkse *zakat* belasting van 2,5% op iemands totale bezit.

Behalve deze voornaamste aanwijzingen verbiedt de Koran bovendien het eten van varkensvlees, het drinken van alcohol en het gokken. Maar in meer liberale moslimkringen licht men nogal eens de hand met deze speciale voorschriften.

Enheid van kerk en staat

Maar de islam is veel meer dan een stel rituele voorschriften en geboden. De Koran bevat zowel gedetailleerde

wereldse als geestelijke bepalingen. Hij bevat de maatstaven voor een breed scala aan persoonlijke, sociale, economische en politieke betrekkingen, en bestrijkt zowel het civiele als het strafrecht. Dit maakt het volslagen onmogelijk de islam alleen tot geestelijke zaken te beperken.

In de islamitische wereld is het beginsel van de scheiding van kerk en staat onbekend. Vanaf zijn begin is de islam een staatsgodsdienst geweest. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen „God en keizer”, zoals in Mattheus 22:21 door Jezus omschreven.

Natuurlijk is de islamitische revolutionaire regering in Iran zeer verschillend van de islamitische regering in Saoedi-Arabië. Deze verschilt op haar beurt weer van die in Egypte, of van Pakistan of Libië. Moslimregeringen lopen uiteen van semi-feodale monarchieën tot parlementaire democratieën.

Maar afgezien van deze verschillen bestaat er onder de moslims geen verschil van mening over de vraag dat godsdienst en regering onscheidbaar zijn en dienen te zijn.

Het spreken over een „wereldlijk moslimland” wordt algemeen als een contradictio in terminis beschouwd. Het uiteindelijke falen van de pogingen van de sjah om in Iran een staat in westerse stijl te grondvesten, waarbij de rol van de moellahs werd genegeerd, wordt ten dele toegeschreven aan de diepgewortelde moslimopvatting over de noodzakelijkheid van een unie tussen kerk en staat.

De moslims zien de regering als een voornaam instrument om het goede in deze wereld tot stand te brengen. Veel meer dan de belijdende christenen, wier hoop veelal in de eerste plaats op een „volgend leven” is gevestigd, voelen de moslims zich gebonden aan de monumentale taak de geschiedenis te fatsoeneren tot wat zij behoort te zijn.

De verwerkelijking van het goede is naar de moslims geloven *in deze wereld* mogelijk. In het algemeen zien zij dit leven niet als een met vallen en opstaan geladen beproeving die de gelovigen in het zweet huns aanschijns moeten doorstaan om in de „volgende wereld” te worden verlost. In plaats daarvan ontvouwt de Koran een maatschappelijke en wettelijke

orde die gericht is op geluk, welvaart en welzijn in het hier en nu.

Dit houdt niet in dat moslims niet ook in een leven na de dood geloven. Zowel bestraffing in de hel als beloning in het paradijs worden levendig beschreven in de Koran.

Oog om oog

Een van de aspecten van het moslimleven die het meest in de publiciteit komen is de strenge rechtscode van de Koran.

De *sharia*, het kerkelijk recht van de Koran, is in het Westen als wreed en barbaars bestempeld. De gestrengheid van de bestraffing volgens de Koran schokt de meeste westerlingen. Voor herhaalde diefstal kan de straf het verlies van een hand zijn. Seks voor het huwelijk komt op 100 zweepslagen in het openbaar te staan. Overspel of verkrachting wordt gestraft met de dood door steniging, het zwaard of het vuurpeloton.

Maar de meeste moslims maken zich weinig zorgen over de reacties van het Westen. De Koran hecht haar goedkeuring aan de sharia-wet, en dat is genoeg. Daar komt bij dat de moslims dagelijks lezen over de stijgende misdaadcijfers in de tolerante westerse maatschappij. „Hoe kan het door misdaad geteisterde Amerika ons bekritisieren?” vragen zij. Moslimlanden hebben een aanmerkelijk lager misdaadcijfer dan het Westen.

Bovendien wijzen zij erop dat de islamitische „oog-om-oog”-wet van de sharia niet veel verschilt van de burgerlijke en strafwetten van het Oude Testament die door God aan het oude Israël werden gegeven (zie Exodus 21-23). Ook wijzen de moslims erop dat in hun landen, in tegenstelling tot het „decadente” Westen, de *ernst van de zonde* nog wordt ingezien.

Nog een ander punt vraagt om erkenning. Evenals vele westerlingen zijn ook tal van moslims diep geschokt door de processen en de terechtstellingen die onder het Khomeini-regime in Iran hebben plaatsgemaakt. Zij wijzen erop dat deze processen en executies geen juiste afspiegeling vormen van de islam, maar verband houden met de politieke woelingen in dat land.

Ook wijzen moslims erop dat het houden van gijzelaars — in het bijzonder van diplomatieke — in de

islamitische traditie volstrekt ongeoorloofd is. „Ik schend geen verdragen en neem evenmin afgezanten gevangen”, betoogde Mohammed eens met nadruk. Vele moslims ervaren het optreden van het Khomeini-regime wat dit betreft als gênant, en als een smet op de islam.

In feite is het zelfs zo dat de Koran scherpe grenzen stelt aan de macht van de religieuze islam-gerechtigden. Verdachten worden onschuldig geacht tot hun schuld is bewezen. Daar komt bij dat de eisen waaraan het bewijs moet voldoen, dermate streng zijn dat de zware straffen die in het Westen zo'n grote publiciteit krijgen, zelden ten uitvoer gelegd kunnen worden. Zo zijn bijvoorbeeld voor een veroordeling wegens overspel vier feitelijke getuigen vereist.

„Modernisering” of „verwestelijking”?

Een andere vraag van het Westen is of de islam met succes kan worden aangepast aan een moderne technologische samenleving.

Deze vraag wordt bijna steeds door niet-moslims opgeworpen. De moslims zelf zien de islam volstrekt niet als een hinderpaal voor het moderne leven. Moslims zijn vaak oprecht verwonderd dat een dergelijke vraag kan opkomen.

Laat ons dit onderwerp nu eens door moslim-ogen bekijken. Geen enkele tekst in de Koran kan ooit tot de gevolgtrekking leiden dat de islam reactionair is, of alleen maar gericht op een primitieve woestijn-gemeenschap. Ontwikkeling en verandering zijn niet in strijd met de geest van de islam. Het is zelfs zo dat de Koran juist sterk *de nadruk* legt op het streven naar kennis en op de wenselijkheid van vooruitgang.

Waarom dan die controverse over de vraag of de islam de moderne tijd wel kan bijbenen?

De islam is op zich is niet tegen technologie en industrie. Maar veel moslims zijn de gevaren gaan inzien van een te grote nadruk op technologie en „vooruitgang” in de westerse betekenis. Zoals een Egyptische regeringsfunctionaris het stelde: „De islam is niet tegen modernisering. Maar wanneer modernisering alleen maar mikt op de bevrediging van materiële behoeften, zonder aandacht aan de zedelijke aspecten te besteden,

loopt dat altijd uit op afbraak van de maatschappijstructuur”.

Moslims zijn van mening dat in het Westen het vertrouwen in de religie door wetenschap en techniek is ondermijnd. En zij zijn bang dat bij verkeerde toepassing hetzelfde zou kunnen gebeuren met het geloof in Allah.

Moslims zien weinig heil in fabrieken die duizenden en duizenden automobielen, tv-toestellen, radio's, stereo's en andere moderne produkten en gemakken uitbraken, wanneer de verwerving ervan het opgeven van godsdienstige beginselen betekent. Dat zou neerkomen op de aanbidding van een nieuwe valse god.

De meeste moslims hebben geen behoefte naar de een of andere middeleeuwse islamitische levensvorm terug te keren. Zij zijn voor vooruitgang, met aanvaarding van dat wat geschikt blijkt en met verwerping van het schadelijke. Op die manier hopen zij te vermijden de bittere vruchten te plukken die zij het gevolg achten van de duizelingwekkende snelheid waarmee de westerse modernisering zich voltrekt.

Zoals Saoedi-Arabië's koning Khaled verleden jaar in zijn toespraak tot de pelgrims in Mekka zei: „Hoe meer wij, moslims, vasthouden aan deze voortreffelijke idealen, hoe beter onze vooruitzichten zijn om op te staan en de wereld onder onze zeggenschap te brengen. Daar staat tegenover dat hoe verder wij van ons geloof afdwalen, hoe eerder wij zullen bezwijken onder de factoren van het verval, en aan politieke en sociale problemen om uiteindelijk een gemakkelijke prooi te worden de vijanden van de islam...”

Hoe de moslims het communisme zien

Juist zoals de moslims gedesillusioneerd zijn over het materialisme van het Westen, betreuren zij het communistische alternatief.

Toch is het niet het op één partij berustende, dictatoriale karakter van de communistische staat waar zij in eerste instantie bezwaren tegen hebben. Veel moslimlanden zijn in wezen één-partij-staten. (Moslims stellen vaak de vraag: „Hoe kunnen er nog andere partijen bestaan naast de partij van de rechtvaardigen?”)

Het is het atheïsme van het mar-

xisme dat zij verfoeien. Het is onder moslims geen geheim dat de islam de afgelopen halve eeuw in de Sovjet-Unie onderdrukt werd.

„Wie kan zich aan een groter onrecht schuldig maken”, vraagt de Koran, „dan iemand die de verheerlijking van Allah's naam in zijn moskeeën verbiedt, en die ze het liefst in puin zou zien vallen?”

Het komt voor dat moslimlanden goede betrekkingen met de Sovjetunie nastreven met het oog op materiële voordelen zoals wapenhulp. Maar wanneer het gaat om de filosofie en het systeem van het communisme zelf, maken zij zich geen illusies. Islamitische staten zijn in overweldigende meerderheid anti-communistisch.

Rol van de vrouw

Een ander teer punt voor de moslims is de voorstelling die het Westen heeft van de rol van de vrouw in de islamitische samenleving. Sommige westerlingen weten bijvoorbeeld dat vrouwen in het ultra-orthodoxe Saoedi-Arabië geen auto's besturen. Ook zijn zij op de hoogte met het bestaan van de veel beschreven sluier en van de *chador*, het van het hoofd tot de voeten reikende kledingstuk dat de vrouwen in Iran dragen.

Maar wat de moslims zouden willen dat het Westen ook beseft, is dat de tradities en gewoonten in het ene land in het Midden-Oosten niet noodzakelijkerwijs representatief zijn voor alle moslimvrouwen of deel uitmaken van de voorschriften van de islam.

Naarmate de islam zich uitbreidde van zijn geboorteplaats op het Arabisch schiereiland, raakten de gewoonten van overwonnen of bekeerde volkeren vaak verstrengeld met de in de Koran neergelegde gebruiken. Zo is b.v. de *chador* een traditioneel Iraans kledingstuk. De Koran verlangt alleen ingetogenheid, en die kan op allerlei manieren worden uitgedrukt. Maar veel Iraanse vrouwen geven uit zichzelf de voorkeur aan de *chador*.

Ook de sluier wordt niet door de Koran voorgeschreven. Hij werd ingevoerd in het tijdperk van de Ottomaans-Turkse overheersing van het Midden-Oosten, te beginnen in de 15e eeuw n.C., meer dan 800 jaar na Mohammed.

In het hele Midden-Oosten neemt
(Zie verder pagina 18)

Waar kwam God vandaan?

Deze vraag blijft de mens intrigeren. Weet u het antwoord?

door Clayton Steep

WIJ ZIJN GEWEND in een begrensde wereld te leven. Alles om ons heen heeft zijn begrenzingen — een begin en een einde. Wij zijn ons ervan bewust dat er steeds nieuwe kinderen geboren worden. Wij weten dat onze grootouders doodgaan. Wij nemen waar hoe dieren, planten en insecten hun leven beginnen. En wij zien hun leven ten einde gaan. Wij spreken over opkomst en verval van beschavingen, stormen, vulkanen en kometen.

Wij zijn eraan gewend dingen oud te zien worden. Kleding en meubilair verslijten. Automobielen roesten weg. Gebouwen raken in verval. Onze lichamen worden traag en rimpelig.

Voor de sterfelijke mens heeft alles een begin, een nuttige periode en een einde. Wij markeren het voortschrijden van al die gebeurtenissen met onze klokken en kalenders. Het schijnt dat alleen datgene dat in uren, dagen en jaren meetbaar is, werkelijk betekenis voor ons heeft.

En dus komt onze geest in opstand wanneer wij horen dat God eeuwig is, dat Hij er altijd is geweest en er altijd zal zijn. Die woorden hebben de neiging hun betekenis te verliezen, doordat wij ze met niets bekends in verband kunnen brengen.

En dat is nu juist het probleem: we proberen met elkaar in verband te brengen wat in stoffelijke termen niet met elkaar in verband gebracht kan worden. Wij proberen de begrenzingen van het *stoffelijk* bestaan, ook op te leggen aan het onbegrensde *geestelijke* vlak waarop God leeft. En die twee kunnen niet met elkaar vergeleken worden.

Ons verstand kan een uur, een eeuw of duizend jaar omvatten, maar het krijgt geen greep op de eeuwigheid. Het is niet groot genoeg om het spirituele bestaan te omvatten. Wij zijn niet eens in staat het stoffe-

lijke heelal geheel te begrijpen!

Laten wij, om dat duidelijk te maken, eens nagaan wat God eigenlijk heeft geschapen. De astronomen schatten dat er 100.000 miljoen melkwegstelsels over het heelal verspreid zijn, die elk op hun beurt 100.000 miljoen sterren tellen. En wie kan zeggen hoeveel planeten en manen? God zegt dat Hij het getal der sterren bepaalt, en ze alle bij name roept (Ps. 147:4).

Als wij God nu in onze tijdrekening een volle sekonde gunnen om elke ster in de hemelen te tellen en te benoemen, weet u hoe lang het dan zou duren voor Hij ze allen benoemd had? Als Hij volgens onze klokken en kalenders dag en nacht door zou werken, zou Hij meer dan 300.000 miljard jaar bezig zijn, alleen maar met ze allemaal te tellen en een naam te geven. Hoe lang moet Hij erover hebben gedaan om al die sterren te ontwerpen en te scheppen?

Voor ons zijn het onvoorstelbare getallen. Maar niet voor God. God is eeuwig. Een van zijn namen in het Hebreeuws is *Jahweh* — de „Eeuwig Levende”. De Schepper is niet gebonden door de wetten van ruimte en tijd zoals wij. Al is de mens in staat te theoretiseren over tijdskrommen en over de betrekking tussen energie en lichtsnelheid, God heeft het allemaal in handen. Bij Hem is, overeenkomstig zijn wens, één dag . . . als duizend jaar, en duizend jaar als één dag (2 Petr. 3:8).

God „troont in eeuwigheid” (Jes. 57:15). Dat wil zeggen dat Hij geriefelijk verblijft in wat wij ons zouden kunnen voorstellen als een beginloze en eindloze tijd. Genesis 1:1 en Johannes 1:1 maken duidelijk dat God reeds bestond op welk punt in het verleden wij het begin ook wensen te stellen, en hoe ver wij ons eindige verstand ook in het verleden

trachten te doen reiken. „In den beginne schiep God . . .”

Waar kwam God vandaan? Hij kwam nergens vandaan. Hij was er altijd al!

Van veel meer belang is de eeuwigheid in de toekomst, en hoe u daaraan deel kunt hebben.

De eeuwiglevende God wil u van het tijdelijke, begrensde stoffelijke wezen dat u bent, veranderen in een onsterfelijk, ontzaglijk sterk geestelijk wezen — een lid van zijn eigen familie, niet meer gebonden aan de fysica van tijd en ruimte. Door het ontvangen van Gods heilige Geest kunt u de mogelijkheid verkrijgen voor altijd te leven.

Let eens op hoe de apostel Paulus het enorme verschil uitlegde tussen hen die Gods eeuwig Geest hebben en hen die deze niet hebben. „Al vervalt ook onze uiterlijke mens [door ouder worden en lichamenlijk verval], nochtans wordt de innerlijke [de geestelijke natuur in hen die de heilige Geest hebben] van dag tot dag vernieuwd.”

Sprekend over de beproevingen van zijn leven, vervolgt Paulus: „Want de lichte last der verdrukking van een ogenblik [d.w.z. niet blijvend] bewerkt voor ons een *alles verre te boven gaand* [het tijdelijke en het eeuwig zijn onvergelijkbaar] eeuwig gewicht van heerlijkheid, daar wij niet zien op het zichtbare [het fysieke heelal en alles wat wij ervan weten], maar op het onzichtbare [het eeuwig geestelijke vlak zoals geopenbaard in de Heilige Schrift]; want het zichtbare is *tijdelijk* [d.w.z. met een begin en een einde], maar het onzichtbare is *eeuwig*” (2 Kor. 4:16-18).

U kunt over die ongelooflijke bestemming — het doel waarvoor u leeft — meer lezen in ons gratis boekje *Waar toe bent u geboren?* □

VREDEVORST-

Wat betekent dit voor u?

door Jeff Calkins

December was zoals gebruikelijk de tijd van het jaar dat men nadenkt over vrede — de tijd waarin ineens door velen de Bijbel wordt geciteerd.

Omdat kerstmis wordt verondersteld de herdenking van Christus' geboorte te zijn, worden de volgende versregels veelvuldig aangehaald.

„Want een kind is ons geboren . . . en men noemt hem . . . Vrededorst” (Jes. 9:5).

En „ . . . vrede op aarde bij mensen des welbehagens” (Lukas 2:14).

Vele mensen identificeren kerstmis met hun verlangen naar vrede. Zelfs doorgaans door de wol geverfde journalisten worden in deze tijd van het jaar sentimenteel:

„Eens zal de geest van kerstmis in nationale en internationale aangelegenheden meer betekenen dan thans het geval is.

Eens zal er vrede op aarde heersen.

Eens zal er een welbehagen in de mensen zijn.”

Deze woorden stonden vijftienvijf jaar geleden in het Amerikaanse blad *U.S. News and World Report* en werden geschreven door de toenmalige hoofdredacteur David Lawrence. Maar het is wel duidelijk dat „eens” nog niet voor nu geldt. Nog altijd is de bijbelse profetie van een duizendjarige periode van wereldvrede niet aangebroken.

Vrede zonder God?

Een populair volksliedje zegt ons dat de mens zelf een wereld van vrede

kan creëren: „ . . . Vannacht had ik een schone droom, vol hoop en heerlijkheid; de wereld maakte snel een eind aan oorlog — voor altijd . . .”

De mens denkt dat hij een wereld van vrede kan scheppen. Het idee, dat meestal door de religieuze leiders van deze wereld naar voren wordt gebracht is dat, als de volkeren overeen kunnen komen de wapens neer te leggen en vriendelijk tegen elkaar te zijn, er een eind aan oorlogen kan komen. Dit zweverige idealisme heeft uiteraard de laatste 6000 jaar van de menselijke geschiedenis niets tot stand gebracht. Maar dat schijnt voor hen totaal geen verschil te maken.

In 1979 bijvoorbeeld, tijdens de Wereldconferentie over Godsdiens en Vrede in Princeton, New Jersey, kwamen 337 vertegenwoordigers van de wereldgodsdiensten bijeen: o.a. christenen, boeddhisten, confucianisten, hindoes, joden en islamieten. Hun verklaring toonde de hoge verwachtingen van wat *de mens* hier op aarde op eigen kracht kan doen:

„De kracht van de werkzame liefde, die mannen en vrouwen bij het streven naar gerechtigheid verenigt, zal de wereld verlossen van alle onrecht, haat en kwaad.”

„De huidige beschaving zal eens veranderd zijn, zodat de goede wil van de mens jegens zijn naaste en een hulpvaardige samenwerking kunnen worden bevorderd.”

„Alle godsdiensten zullen steeds

meer samenwerken om een verantwoordelijke wereldgemeenschap tot stand te brengen.”

Hoogst merkwaardig dat religieuze leiders daarbij God negeren als onmisbaar element van elk streven naar een wereld van vrede!

Dezelfde denkwijze blijkt al evenzeer uit de jaarlijkse kerst- en nieuwjaarsboodschappen van vooraanstaande leiders van wereldgodsdiensten. Over het algemeen geloven ze dat de vrede kan worden bereikt door als mensen te streven naar ontwapening, het „onderwijzen van vrede” en het door de mens hanteren van „morele wapens” zoals bijv. het internationale recht.

De weg naar de vrede kent men niet

Oorlogen zijn geworteld in de natuur van de mens. In tegenstelling tot de vele religieuze leiders van deze wereld, schildert de Bijbel ons een realistisch beeld van de menselijke natuur — de mensheid zoals ze in haar totaliteit werkelijk is!

„Gelijk geschreven staat: Niemand is rechtvaardig, ook niet één . . . Snell zijn hun voeten om bloed te vergieten, verwoesting en ellende zijn op hun wegen, en de weg des vredes kennen zij niet” (Rom. 3:10, 15-17). Als dit niet het geval was dan zou er geen misdaad en geen oorlog zijn. Maar de wereld is van beide vervuld!

Dat is een der redenen waarom de

Bijbel degenen veroordeelt die zeggen „vrede, vrede, terwijl er geen vrede is”. Praten over vrede zonder de menselijke natuur te doorgronden, is leeg en zinloos.

Toen Adam in de hof van Eden zondigde, maakte hij het menselijk nageslacht ontvankelijk voor de geestelijke invloed van de duivel. Natuurlijk hebben alle stervelingen in meerdere of mindere mate „iets van de duivel” in zich. Aangezien de allereerste oorlog door de duivel werd ontketend toen hij zijn aanval op Gods hoofdkwartier in de hemel ondernam (zie Jes. 14:13-14), valt het niet te verwonderen dat volkeren — onder zijn invloed — eveneens ten strijde trekken. „De goddelozen, zegt mijn God, hebben geen vrede” (Jes. 57:21).

Het enige wat mensen ervan kan weerhouden ten oorlog te trekken — en ook het enige waardoor de duivel bij zijn begeerte naar macht en verovering kan worden tegengehouden — is een *superieure macht!*

U hoeft niet eens in de Bijbel te geloven om dit te kunnen beseffen. Enkele jaren geleden verrichtte een hoogleraar in internationale betrekkingen aan de universiteit van Hawaï, met behulp van computers een merkwaardig onderzoek. Twaalf jaar lang brachten prof. R. J. Rummel en zijn medewerkers miljoenen gegevens omtrent honderden internationale activiteiten in een computer. Deze activiteiten omvatten zaken als exporten, verdragen, diplomatieke conferenties, bondgenootschappen en oorlogen. De computer legde vervolgens mathematisch verband tussen deze activiteiten en de specifieke karaktertrekken van de landen, zoals hun rijkdom, politieke opvattingen, regeringsvorm, macht, onderwijs, ras, godsdienst en ontwikkeling.

En wat ontdekte de computer? Er was slechts één factor die met vrede verband hield: *macht!* Niet handel, niet onderwijs, niet bereidheid tot overleg — zuiver en alleen macht.

Wat is er dan met die macht, dat deze tot vrede leidt? De computer onthulde dat als twee naties even sterk zijn (zoals thans, angstwekkend genoeg, het geval is met de Sovjetunie en de Verenigde Staten), de kans het grootst is dat ze met elkaar

in oorlog raken. Alleen als het ene land meer macht bezit dan het andere, heerst er vrede! Volgens prof. Rummel vereist handhaving van de vrede „een overwicht aan macht en bestaat vrede slechts bij machtsongelijkheid”.

Zo bevestigt de computer wat we uit de Bijbel omtrent de menselijke natuur weten. De wezenlijke oorzaak van vrede is — hoe wrang dat ook moge klinken in een periode van het jaar waarin zelfs cynici sentimenteel mogen worden — een superieure macht. Is er geen superieure macht, dan is er ook geen vrede.

De grote vraag is echter: *wiens* superieure macht? Gezien de menselijke geaardheid kan zo'n overmacht vrede betekenen, maar net zo goed tirannie. Europa had in de jaren '40 vrede kunnen hebben als het bereid was geweest de onderdrukking door Hitler te aanvaarden.

Het is een onloochenbare waarheid dat wat de mens „vrede” noemt, niet voldoende is. Wie over een superieure macht beschikt, moet ook het juiste karakter hebben om deze macht te hanteren in het belang van degenen over wie hij regeert. En dat kan alleen maar betekenen: een regering van God, en *niet* van de mens.

De terugkeer van de Koning

De boodschap van Christus was niet een zweverige gedachte met enkele nietszeggende kreten om vrede. Christus kende — en kent — de menselijke natuur. Overduidelijk verkondigde Hij dat zolang de mens Satans weg kiest, vrede alleen maar mogelijk is indien de ene partij oppermachtig is boven de andere.

En dat nu is de manier waarop hier op aarde de vrede zal worden hersteld. Iemand die reeds het juiste karakter bezit om superieure macht te kunnen hanteren, zal deze gebruiken om vrede te brengen. Christus zelf zal aan het hoofd van een leger engelen vanuit de hemel, letterlijk *met militaire macht* de volkeren der aarde onderwerpen:

„En ik zag de hemel geopend, en zie, een wit paard; en Hij, die daarop zat, wordt genoemd Getrouw en Waarachtig, en Hij velt vonnis en voert oorlog in gerechtigheid. En zijn

ogen waren een vuurvlam en op zijn hoofd waren vele kronen en Hij droeg een geschreven naam, die niemand weet dan Hijzelf. En Hij was bekleed met een kled, dat in bloed geverfd was, en zijn naam is genoemd: het Woord Gods. En de heerscharen, die in de hemel zijn, volgden Hem op witte paarden, gehuld in wit en smetloos fijn linnen” (Openb. 19:11-14).

Dit is allerminst het beeld van de zwakke Christus, die geen praktisch en nuchter streven naar vrede kent. Dit is het beeld van een militair bevelhebber, die weet dat Hij verzet met kracht moet neerslaan, wil er ooit vrede komen; 't is het beeld van een zegevierend terugkerende Koning.

Dat is de reden waarom het ware evangelie — het goede nieuws van Gods weldra komend Koninkrijk — de weerspiegeling is van een nuchter realisme, dat ontbreekt in de vrede-lievende verklaringen van de religieuze leiders van deze wereld.

En het is ook de reden waarom dat evangelie waarlijk „goed nieuws” is. Anders dan vele religieuze leiders beseft het grote publiek maar al te goed dat loze kreten als „vrede, vrede” heus geen vrede zullen brengen.

Zo verklaarde enkele jaren geleden 66% van de ondervraagden bij een enquête dat zij in hun leven geen duurzame vrede meer verwachtten, terwijl een meerderheid oorlogen als iets onvermijdelijks beschouwde.

Maar als straks de zegevierende Koning terugkeert, zullen oorlogen worden voorkomen. Ze zullen worden voorkomen omdat Christus dan alle macht in handen zal hebben: „En Hij [Christus] zal richten tussen volk en volk en rechtspreken over machtige natiën. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimesen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren” (Jes. 2:4).

Ja, het is zoals David Lawrence meer dan 25 jaar geleden schreef:

„Eens zal er vrede op aarde heersen.” Het wordt in uw Bijbel voorspeld. □

NIEUW MACHTSBLOK

De macht en de invloed van de Verenigde Staten op het westelijk halfrond nemen voortdurend verder af, terwijl de communistische opmars voortschrijdt. In diverse, in een sleutelpositie verkerende landen van Zuid-Amerika wordt meer dan ooit gesproken over gemeenschappelijke politieke en economische tegenacties.

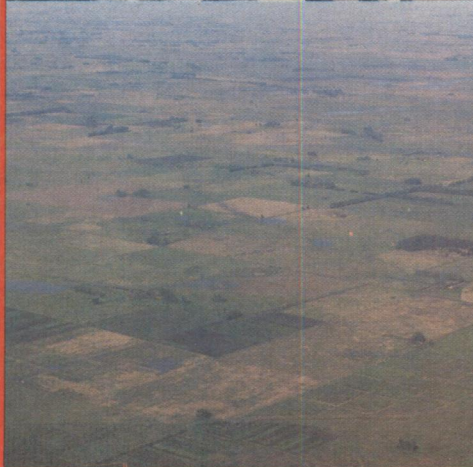
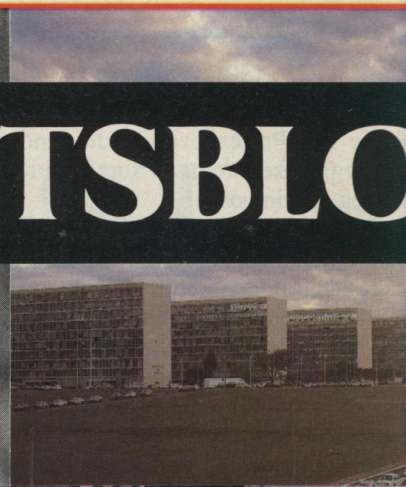
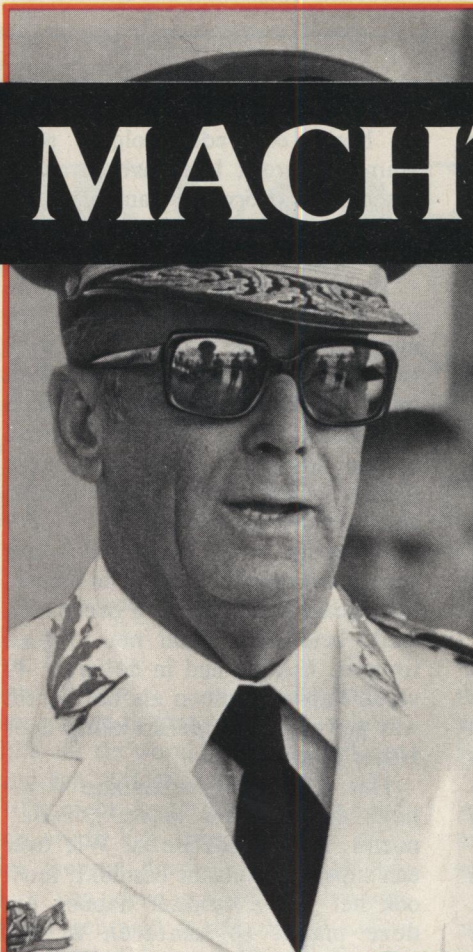
door Gene H. Hogberg

EEN SNELLE oriëntatieris van drie weken langs vijf landen van Zuid-Amerika bevestigt dit feit: de Noord Amerikanen zullen op het westelijk halfrond weldra met een nieuw stel politieke realiteiten geconfronteerd worden. Om kort te gaan, de volkeren van Latijns-Amerika zijn niet langer afhankelijk van het historische overwicht van de Verenigde Staten in de Nieuwe Wereld.

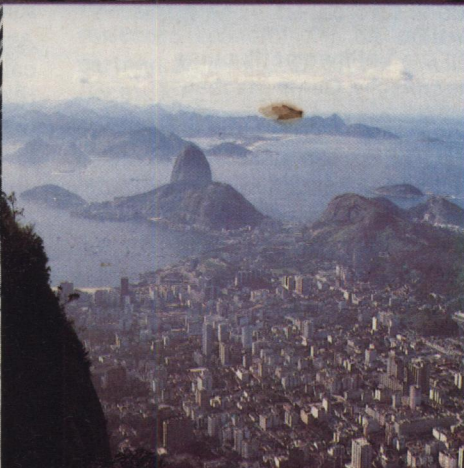
De toenemende onafhankelijkheid van Washington gaat gepaard met een nooit eerder vertoonde samenwerking tussen voorheen achterdochtige en met elkaar wedijverende Latijns Amerikaanse mogendheden. Op haar beurt is deze samenwerking voorbestemd Latijns-Amerika als een geheel te verbinden met een zich ontwikkelend wereldomspannend economisch stelsel dat zijn centrum vindt in West-Europa.

Argentinië en Brazilië smeden banden

De nieuwe weg naar Latijns Amerikaanse saamhorigheid is voornamelijk opgelegd door één opmerkelijke ontwikkeling: Argentinië en Brazilië hebben besloten hun historische rivaliteit in te ruilen voor een gemeenschappelijke dominerende positie op basis van een nieuw samenwerkingsprogramma.

K IN ZUID-AMERIKA?

De harmonische stemming openbaarde zich afgelopen mei toen de Braziliaanse president João Figueiredo naar Buenos Aires reisde. Het was het eerste bezoek van een Braziliaans staatshoofd aan de Argentijnse hoofdstad sedert 40 jaar! In augustus beantwoordde president Jorge Rafael Videla van Argentinië het bezoek met een reis naar Brazilië.

Figueiredo's bezoek werd mogelijk nadat diplomaten van de beide buurlanden eindelijk hun meningsverschillen over het gebruik van het water van de rivier de Paraná voor reusachtige hydro-elektrische centrales hadden bijgelegd.

De historische ontmoeting betekende echter veel meer dan alleen maar een diplomatiek glacie om er een reeds in kannen en kruiken zijnd politiek punt mee op te sieren. Een autoriteit van het Argentijnse Ministerie van Buitenlandse Zaken zei mij dat president Figueiredo's bezoek „grote politieke betekenis had”, en een nieuwe bevestiging vormde van de veranderde stijl in de betrekkingen tussen Argentinië en Brazilië, die „mogelijkheden opende op belangrijke terreinen van samenwerking” op het gebied van handel en industrie.

BRAZILIE EN ARGENTINIE knopen nauwere betrekkingen aan op politiek en economisch gebied. Met de klok mee vanaf links boven: President João Baptista Figueiredo van Brazilië; moderne regeringsgebouwen in Brasilia, Brazilië's 20 jaar oude meer binnenslands gelegen hoofdstad; Rio de Janeiro; president Jorge Rafael Videla van Argentinië; Casa Rosada (Rose Huis), officieel regeringsgebouw in Buenos Aires, de hoofdstad van Argentinië; de fertile pampas van Argentinië; São Paulo, nu de grootste stad in Zuid-Amerika met 10 miljoen inwoners; het officiële bezoek van president Figueiredo aan Argentinië in mei 1980; graanschepen die in de haven van Buenos Aires hun lading opnemen.

Als teken van de nieuwe verstandhouding ondertekenden de beide presidenten op 17 mei een serie verstrekkende overeenkomsten. Om te beginnen zetten zij hun handtekening onder een overeenkomst inzake nucleaire samenwerking, met een contract voor Brazilië om het reactorvat voor Argentinië volgende kernreactor te leveren. De overeenkomst had niet alleen een technologisch doel. Zij moest duidelijk maken dat Argentinië en Brazilië, die beide actief zijn op het terrein van de kernenergie, geen rivalen willen worden op het gebied van de kernbewapening.

Ten tweede kwamen de beide naties overeen samen te werken bij de bouw van hun nationale energieprojecten aan de Paraná, en om hun daaruit voortvloeiende energienetten te koppelen.

Deze en een reeks andere overeenkomsten over uitbreiding van de wederzijdse handelsbetrekkingen en investeringen, leggen volgens een gemeenschappelijke verklaring de basis voor de „integratie van de beide economieën”.

De nieuwe overeenkomsten vertegenwoordigen wat een Argentijnse autoriteit „een triomf van het gezond verstand” noemde. De agrarische sectoren van de beide landen vullen elkaar eerder grotendeels aan, dan dat zij elkaar zouden beconcurreren. Ook zal de nieuwe overeenkomst mogelijkheden openen voor een uitbreiding van de onderlinge industriële betrekkingen.

De Braziliaanse industrie wil graag verkopen aan de verfijnde Argentijnse markt. En wat Argentinië betreft, in weerwil van enige ongerustheid over de bevolkingsomvang van Brazilië (123 miljoen inwoners tegen 27 miljoen Argentijnen) en over zijn agressieve industrie, weet het dat het, om nieuw leven te brengen in zijn industrie, ook toegang dient te hebben tot de omvangrijke Braziliaanse consumptiemaatschappij.

Brazilië's economische Achillespees is zijn sterke afhankelijkheid van buitenlandse energiebronnen. Het importeert 84% van zijn olie, voornamelijk uit het Midden-Oosten, met Irak als grootste leverancier. In een poging deze gevaarlijke onevenwichtigheid te redresseren, ziet de Zuidamerikaanse reus zich gedwongen zich uit zijn halve isolement binnen La-

tijns-Amerika los te weken. Dat isolement was voornamelijk het gevolg van zijn uitgesproken historische, culturele en taalkundige (Portugese) wortels, waarvan de combinatie het land verwijderd heeft gehouden van zijn Spaans sprekende burens.

Brazilië is nu voornemens zijn olieimporten uit de voornaamste twee Latijnsamerikaanse exportlanden, Venezuela en Mexico, op te voeren. Ook bestaan er vergevorderde plannen om een deel van het pas ontdekte Argentijnse aardgas aan het Braziliaanse industriële complex van São Paulo te leveren.

Roep om Latijnsamerikaanse Economische Gemeenschap

De verstrekkende implicaties van de nieuwe, tot een machtsblok leidende alliantie, houden niet op bij de beide betrokken landen. In de gemeenschappelijke verklaring van de presidenten Figueiredo en Videla werd opgeroepen tot een „daadwerkelijke Latijnsamerikaanse Economische Gemeenschap”.

Al sedert het begin van de jaren '60 stuitten pogingen om tot een economische gemeenschap voor het westelijk halfmond te komen, herhaaldelijk op de tegenstand van Latijnsamerikaanse landen. Maar nu ontwikkelen de gebeurtenissen zich snel in de richting van een economische eenwording.

Geïnspireerd door de Argentijns-Braziliaanse doorbraak, stichtten elf Latijnsamerikaanse landen op 12 augustus j.l. een handelsorganisatie die erop gericht is de regio om te vormen tot een economische gemeenschap. Het nieuwe lichaam is de Latin American Integration Association (ALADI).

Zij stelt zich ten doel, de handel tussen de lidstaten aan te moedigen, en de economische samenwerking en integratie te bevorderen.

De ministers van Buitenlandse Zaken van de elf landen — alle Spaans sprekende landen van Zuid-Amerika, benevens Brazilië en Mexico — tekenden tijdens een officiële plechtigheid in Montevideo het basisverdrag. De deelnemende lidstaten moeten het nog ratificeren.

ALADI is de plaatsvervangster van de mislukte Latin American Free Trade Association (LAFTA), die in 1961 met een gelijk doel was opgericht. ALADI kent drie soorten

leden: minder ontwikkelde — Bolivia, Ecuador en Paraguay; hoger ontwikkelde — Argentinië, Mexico en Brazilië; en landen die zich in een tussenfase bevinden — Colombia, Chili, Peru, Uruguay en Venezuela.

Het nieuwe bestel doorsnijdt ook ideologische lijnen, en brengt democratieën in één verband samen met de diverse soorten militaire regeringen die nu in de Latijnsamerikaanse wereld aan de macht zijn.

Schakel Venezuela-Mexico

De nieuwe economische gemeenschap die zich nu tussen Brazilië en Argentinië ontwikkelt, vormt niet het enige voorbeeld van de samenwerking tussen landen van het zelfde halfmond, op terreinen die voor elk hunner van levensbelang zijn.

De twee Latijnsamerikaanse „oliemachten”, Venezuela en Mexico, zijn bezig aan een nieuw gemeenschappelijk programma om op een 50-50 basis de olievoorziening van de landen van Midden-Amerika en van het Caribische gebied te verzekeren. Tengevolge van de hoge OPEC-prijzen (Venezuela is lid van de OPEC, Mexico is dat niet, maar handhaaft zijn prijzen ongeveer op een gelijk peil) kunnen de beide oliemogendheden 30% van hun gemeenschappelijke leveranties door middel van langlopende leningen financieren.

Zowel Venezuela als Mexico maken zich ernstig zorgen over de politieke chaos, die nu wijdverbreid heerst in de landen van Midden-Amerika. Zij hopen dat hun programma de stabiliteit in deze regio zal helpen verbeteren.

Een Venezolaanse zegsman wees mij bovendien op een ander belangrijk aspect van het gemeenschappelijke Venezolaans-Mexicaanse project: het vormt het eerste voorbeeld van „Zuid-Zuid”-samenwerking in Latijns-Amerika — in tegenstelling tot de „Noord-Zuid”-verhouding, waarbij de ene partij onveranderlijk het Engels sprekende Noord-Amerika was. Er steekt dan ook een flink brok nationale trots in dit project.

Zorgen over het verval van Amerika

De nieuwe politieke zelfbewustheid van de Latijnsamerikaanse landen vormt een afspiegeling van de in dit gebied vrijwel algemeen heersende bezorgdheid over de afnemende

macht van de Verenigde Staten.

De *Norte-americano's* zijn dan misschien nooit zo bijzonder geliefd geweest, dat neemt niet weg dat Washington de militaire garantie vormde voor het gehele westelijk halfrond. Maar op het ogenblik wordt de VS overal beschouwd als een mogendheid die haar beste jaren achter zich heeft.

Veel goed ingelichte Latijnsamerikanen vragen zich af of de Verenigde Staten zelfs wel weten wat er op het westelijk halfrond op het spel staat. Onlangs werd in de *Latin American Times* de opmerking van een Amerikaanse professor aangehaald, dat Latijns-Amerika „noch strategisch, noch politiek, noch economisch, noch ideologisch van levensbelang is voor de Verenigde Staten”. Een lezer uit Venezuela (leverancier van 8% van de olie-importen van de VS) bestempelde uitspraken als deze terecht als „ongelooflijk” en getuigend van een „volslagen onjuiste kijk”.

De Amerikaanse politiek in Latijns-Amerika werd de laatste tijd gekenmerkt door wispelturigheid en geklungel. Door de „mensenrechten” tot het middelpunt van de buitenlandse politiek te maken, heeft het Carter-regime landen zoals Argentinië en Chili van zich vervreemd; landen die een strijd om leven en dood hebben gevoerd om zich het marxisme en de door het communisme gesteunde terroristische guerrilla's van het lijf te houden.

De Argentijnen zijn van mening dat wanneer de marxisten ooit de controle zouden krijgen over heel Midden-Amerika, zij in de positie zouden komen om in het noorden geheel Mexico en zijn uitgestrekte olievelden te bedreigen, en in het zuiden zowel voor het Panamakanaal als voor Venezuela met zijn olie, en voor andere Zuid Amerikaanse landen een bedreiging te vormen.

Sterkere banden met Europa

De thans opkomende nieuwe machten van Zuid-Amerika zullen zich echter niet op hun gemak voelen in een halfrond waar een soort vacuüm heerst. Zij maken, zoals mij in het bijzonder in Argentinië bij herhaling werd verzekerd, deel uit van de Westerse cultuur en traditie. Velen hunner drijven alleen voor het gewin handel met de Communisti-

sche wereld. Zo voelde Argentinië, er niets voor, gehoor te geven aan de oproep van president Carter tot een graanembargo tegen de Sovjetunie naar aanleiding van de inval in Afghanistan. Toch wensen al deze landen op een behoorlijke politieke afstand van Moskou te blijven.

Waarheen dient Latijns-Amerika zich dan te wenden om bijstand, en zelfs maar om een flinke mate van leiding? Een bericht in de Londense *Times* verschaft een aanwijzing: „In het algemeen zou een langzaam tot eenheid gerakend Latijns-Amerika voor Europa een veel sterker geïnteresseerde economische en politieke partner zijn, ook al dringt dat feit slechts langzaam tot Europa door.”

Niet dat West-Europa, of sommige van zijn belangrijkste staten, geen levendige belangstelling voor het gebied zou hebben. In tegendeel, zo gaat bijna de helft van de Westduitse particuliere investeringen naar ontwikkelingslanden in Latijns-Amerika, met de nadruk op Brazilië. In mei 1979 maakte kanselier Helmut Schmidt een rondreis door Latijns-Amerika, later gevolgd door Bonn's minister van Economische Zaken. Daar komt bij dat West-Duitsland steeds veel terughoudender is dan Washington met de onmiddellijke veroordeling van militaire regeringen, en het pad van de rustige diplomatie heeft verkozen boven luidruchtige ideologische uitspraken.

Wanneer Spanje in de nabije toekomst toetreedt tot de Europese Economische Gemeenschap, dient men goed op te letten of dat land op grond van zijn historische, culturele, en huidige economische banden met Zuid-Amerika een speciale rol zal gaan spelen. Voor de Europese Gemeenschap als een eenheid met een gecentraliseerde machinerie in Brussel, is zonder twijfel een grotere rol weggelegd in Latijns Amerikaanse aangelegenheden. De EEG is momenteel al het voornaamste handelsblok in de wereld, met een driemaal zo grote buitenlandse handel als de Verenigde Staten. En nu treedt dit uit negen landen bestaande blok voor het voetlicht als een onafhankelijke politieke macht, op zoek naar een eigen politiek voor de sleutelzones van de wereld, zoals het Midden-Oosten, en indien nodig onafhankelijk van Washington.

Inzake de eigen belangenbeharti-

ging begint Europa met één stem te spreken. De Londense *Economist* waarschuwde onlangs dat onafhankelijkheid „het vermogen vereist om los van, en anders dan, Amerika te handelen, niet alleen in bijkomstigheden of in kwesties van tactiek, maar ook in de belangrijkste aangelegenheid — de vraag hoe je West-Europa buiten de Sovjetinvloedssfeer houdt”.

Dit fundamentele punt — buiten de Sovjetinvloed te blijven — geeft ook de Zuid Amerikaanse mogendheden reden tot grote bezorgdheid. Evenals de Europeanen constateren de Latijnsamerikanen een vacuüm in het Amerikaanse leiderschap van de vrije wereld. Dit vacuüm zal worden opgevuld door een opkomende Europese derde macht, die als een economische, militaire en religieus-culturele krachtcentrale zal fungeren.

Geprofeteerd in de Bijbel

Het achttiende hoofdstuk van het boek Openbaring schildert voor het einde van deze eeuw een wereldomspannend Europees economisch systeem, dat dezelfde macht zal uitoefenen over de moderne wereld als het oude Babylon over de wereld van de Oudheid. Het zal een economisch bestel worden dat een groot deel van de politieke wereld zal omvatten. Het zal zijn hoogtepunt bereiken na het verval en de ineenstorting van de Engelstalige mogendheden.

De onmisbare grondstoffen en industrieproducten van Latijns-Amerika zullen noodzakelijkerwijs betrokken worden bij een dergelijke constellatie. Vers 11-13 van Openbaring 18 maakt zelfs melding van de voor export in aanmerking komende rijkdommen van de Latijns Amerikaanse wereld — zilver, hout, ijzer, tarwe, rundvee en schapen.

Houd dus het oog gericht op Latijns-Amerika — en op Europa! □

Onlangs zond The Plain Truth (de moederuitgave van De Echte Waarheid) nieuwsredacteur Gene H. Hogberg op een journalistieke speurtocht door Zuid-Amerika, om zich op de hoogte te stellen van de feitelijke situatie in Argentinië, Brazilië, Chili, Colombia en Venezuela. Hij werd vergezeld door Keith Speaks, stafid van onze Spaanse editie La Pura Verdad.

ISLAM

(Vervolg van pagina 10)

het aantal jonge vrouwen toe dat zich tooit met de sluier en zich hult in de traditionele, tot de grond reikende robes — tot groot ongenoegen van vele van hun progressieve moeders die vuchten voor het recht om korte jurkjes te dragen. Voor veel van deze jonge vrouwen betekent het een afwijzing van de westerse opvattingen van vrouwelijkheid, en is het helemaal niet op de religie gebaseerd.

In feite heeft juist Mohammed de status van de vrouw aanmerkelijk verhoogd door haar meer eer te bewijzen dan de meeste samenlevingen van zijn tijd. „O, mannen, respecteer de vrouwen waaruit gij geboren zijt”, vermaant de Koran. Moslimvrouwen ontvingen burgerlijke- en eigendomsrechten — een revolutionaire stap in de Arabische wereld. Mannen worden echter nog steeds als „een stapje hoger” dan de vrouw beschouwd.

Wat tenslotte de veelwijverij betreft, die is niet zo algemeen gebruikelijk als in het Westen gewoonlijk wordt gedacht. Maar weinig moslims hebben meer dan één vrouw, niettegenstaande het feit dat de Koran er vier toestaat — *als* de echtgenoot ze zich kan permitteren en ze onpartijdig behandelen.

Hoe moslims de joods-christelijke wereld zien

Het is ook van belang te begrijpen hoe moslims christendom en Jodendom zien. Bij de moslims heersen veel onjuiste opvattingen over deze beide geloven. In een opzicht echter, zijn het niet de moslims die daarvan de schuld dragen.

Zo zien de moslims bijvoorbeeld de Verenigde Staten als een broeinest van pornofilms, alcoholmisbruik, drugs, onwettige seks, LSD-rockmuziek, misdaad enz. En toch zijn de Verenigde Staten naar men zegt een christelijke samenleving!

Voor een moslim, die de religie als een *levenswijze* opvat, is dit inderdaad een paradox. Hoe kunnen deze buitensporige wantoestanden, zo vraagt hij zich af, in overeenstemming gebracht worden met de christelijke leer?

Het simpele antwoord luidt na-

tuurlijk dat dat *inderdaad niet kan*, want zij vertegenwoordigen de volledige *verwerping* van wat Christus leert! Veel moslims realiseren zich doodeenvoudig niet dat de meeste westerse „christenen” dat geloof alleen maar in naam belijden, maar dat zij het niet *in praktijk* brengen. Andere, wat scherper waarnemende moslims beschouwen westerlingen als een soort heidenen.

Wanneer het gaat om vragen van doctrine, zijn de moslims in het bijzonder ontzet over de christelijke aanbidding van de „drievoudige God”. Dit slaat op de „Drieëenheid”, die door de moslims wordt beschouwd als grenzend aan veelgodendom en heiligschennis. De katholieke Maria-verering wordt door de moslims eveneens als afgodendienst beschouwd.

Moslims maken hier dezelfde fout als westerlingen die de sluier als door de Koran voorgeschreven opvatten. Daar zij in het algemeen nooit zelf het Nieuwe Testament gelezen hebben, realiseren moslims zich niet dat de doctrine van de Drieëenheid *nooit* door Christus of door de apostelen werd onderwezen, dat zij nergens in de Bijbel is te vinden, en dat zij in feite haar wortels heeft in het oude heidendom dat later opging in het belijdende christendom.

De meeste moslims hebben nooit het ware christendom van de Bijbel ervaren!

Maar in het algemeen is de houding van de moslims jegens christendom en Joodse leer nooit ingebakken vijandig geweest. Mohammed noemde christenen en Joden „het Volk van het Boek”, en kende hen een speciale status en behandeling toe. De islam staat huwelijken met christenen en Joden toe.

Wat de Bijbel zegt

Vele westerse lezers zullen inzien dat de houding van de moslims jegens de godsdienst als een levenswijze in feite veel dichter staat bij de houding die Jezus Christus en de apostelen de ware christenen wilden doen aannemen jegens de Bijbel. De Bijbel spreekt vaak over het ware christendom als „de weg” (Handelingen 18:25, 26; 19:9, 23; 22:4; etc.).

Doctrinair wijkt de islam natuurlijk op zoveel punten van het chris-

tendom af dat wij er binnen het bestek van dit artikel niet in details op in kunnen gaan. Voorop staat de verwerping van Jezus als de mensgeworden Zoon van God, van zijn kruisiging en wederopstanding, en van vergeving en behoud door Hem.

De apostel Petrus liet op dit punt geen ruimte voor compromissen: „En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden” (Hand. 4:12).

Gezien het centrale karakter van dit punt voor de christenheid, sluit het strikte monotheïsme van de islam elke hoop op een uiteindelijke verzoening van de beide geloven uit.

Wat zegt de Bijbel dan over de toekomst van de islam?

Het Nieuwe Testament van de Bijbel werd meer dan 500 jaar voor de geboorte van Mohammed voltooid. Dat neemt niet weg dat de Bijbel de toekomst van de islam niet negeert!

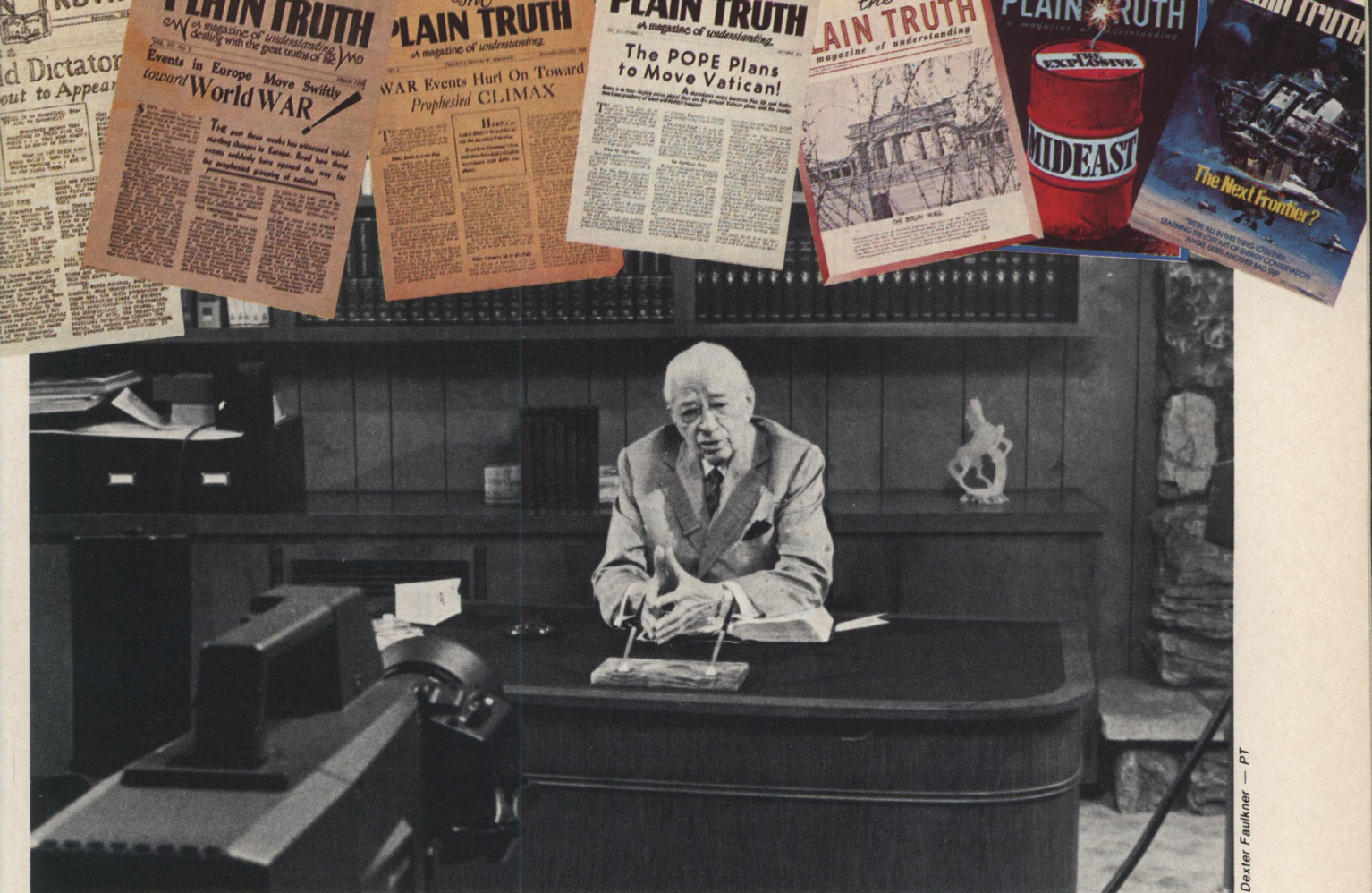
De bijbelse profetie onthult de komende opkomst van een verbond tussen Arabieren en moslims in het Midden-Oosten. Er wordt in de profetie aan gerefereerd als „de koning van het Zuiden” (Dan. 11:40).

Bij de geprofeteerde terugkomst van Jezus op deze aarde, op dat kritieke moment in de geschiedenis met het doel de mensheid van zelfvernietiging te redden (zie Mattheus 24:22) en een duizendjarig rijk van vrede en welvaart in te luiden, zal Gods regering over de gehele aarde gevestigd worden.

Vele Soenna-moslims zien uit naar deze zelfde gebeurtenis — maar zij geloven dat Jezus naar Damascus zal afdalen, en niet naar Jeruzalem zoals de Bijbel in Zacharia 14 zegt.

Er zal voor altijd een einde komen aan elke religieuze verwarring. Aller ogen zullen geopend worden voor de waarheid. *Alle* naties en *alle* volkeren zullen Jezus gaan erkennen als de ware Messias — de Messias die, onder een verscheidenheid van namen en in vele godsdiensten, door allen zonder het zich te realiseren al lange tijd is verwacht.

Dit is het duidelijke getuigenis van de bijbelse profetie. De voor ons liggende gebeurtenissen van de komende jaren in het Midden-Oosten zullen getuigen van haar onaantastbare juistheid! □

Dexter Faulkner — PT

DE ECHE TE WAARHEID- Nog steeds zijn tijd vooruit

Ziehier een verslag van iemand die reeds lang van tevoren sprak van de grote gebeurtenissen uit de afgelopen 30 jaar, en die nu het angstaanjagende scenario aankondigt dat voorafgaat aan het einde van de Westerse beschaving, en die onthult Wie de glorieuze Wereld van Morgen zal inluiden!

door Roderick C. Meredith

Men heeft het begin van de jaren '80 weleens de gevaarlijkste periode sinds de Tweede Wereldoorlog genoemd. Traumatische internationale ontwikkelingen zullen met angstwekkende snelheid een Westerse cultuur overrompelen, die volslagen apathisch en welhaast ingeslapen is. De ernstige oliecrisis en de steeds dreigende financiële depressie, gevolgd door de dramatische crisis in Iran en Afghanistan, en de oorlog tussen Iran en Irak, hebben

daarvoor reeds de basis gelegd.

Op ogenblikken als deze is het zinvol wat afstand te nemen en de dingen in een breder perspectief te zien. Waar staan wij nu te midden van de wereldgebeurtenissen? Is er iemand die werkelijk begrijpt wat zich in de wereld afspeelt, en waartoe dit alles zal leiden? Zullen bijvoorbeeld de Verenigde Staten en Groot-Brittannië de hevige internationale aardbevingen overleven, die de gehele Westerse beschaving op haar grond-

vesten zullen doen schudden?

En dan meer in het bijzonder: hoe zal *uw* leven door dit alles worden beoerd?

Een eenzame stem

Het gebeurde in de winter van 1944-'45. De verwoestende oorlogsmachine

REEDS 47 JAAR spreekt Herbert W. Armstrong zich uit over het nieuws van de spoedige goddelijke interde wereldgebeurtenissen.

van de nazi's was eindelijk tot staan gebracht; de oorlogskans was gekeerd, en de Geallieerde strijdkrachten stootten door naar de Rijn. Amerikaanse bommenwerpers overdag en Britse toestellen 's nachts verpulverden de Duitse steden. De Geallieerden waren vastbesloten Hitlers Derde Rijk zo volkomen te verpletteren dat — zoals velen destijds zeiden — Duitsland in geen honderd jaar als wereldmacht zou kunnen herrijzen.

Tijdens de hele oorlog en ook in de laatste maanden van deze worsteling, was er één stem in staat de ontwikkelingen duidelijk te verklaren. Die stem verkondigde dat zelfs hoewel Duitsland en Italië totaal werden verwoest, ze nog in dezelfde generatie zouden herrijzen om een eigen rol te vervullen in een machtige unie van Europese volkeren.

De stem was van iemand die voor de radio sprak en die zeer bepaalde profetieën aanhaalde, die op specifieke landen en volkeren betrekking hadden. Hij bracht oude bijbelse profetieën als het ware „tot leven” door hun dramatische betekenis voor onze dagen aan te tonen. En ook openbaarde hij een positieve en noodzakelijke wijze van leven, gebaseerd op de opvatting dat de Bijbel en de leer van Jezus letterlijk dienen te worden aanvaard. Dat was iets fascinerends. En het klonk ook volkomen logisch!

In die oorlogswinter, nu meer dan 35 jaar geleden, toen alles nog op de bon was en het buiten hagelde en sneeuwde, zat ik voor onze oude, primitieve radio. Ik hoorde de stem van deze man de waarheden en de zin van dit leven met kracht verkondigen. Toen al beseftte ik dat ik luisterde naar een dienaar van de waarachtige God, Die leeft en handelt en Die het doen en laten van mensen en naties leidt. Ik wist niet wie het was. Maar ik voelde aan dat het een bijzonder iemand was en dat God hem op krachtige wijze gebruikte.

Sindsdien hebben de jaren mijn gevoelens van destijds vele malen bevestigd. Want de verbazingwekkende bijbelse profetieën, die Herbert W. Armstrong onthulde, begonnen spoedig werkelijkheid te worden en, met het verstrijken der decennia, gaat de vervulling tot in uiterste details voort.

Deze boodschap van Herbert Armstrong is uniek. *Geen ander mens* is

ooit zo door God gebruikt om de profetieën te verklaren en aan de wereld te verkondigen. Sommige geestelijken praten in vage, zweverige bewoordingen over „het einde van de wereld”, of een „mystieke extase”, of bezigen gemeenplaatsen zoals „het einde is nabij”. Maar hij, en hij alleen — gesteund door het wereldomvattende Werk, dat God door hem heeft opgericht — heeft de specifieke ontzaglijke gebeurtenissen waarbij Groot-Brittannië, de Verenigde Staten, West-Europa en het Midden-Oosten betrokken zijn, duidelijk uiteengezet. En hij heeft daarbij het nieuws verkondigd van een machtige *religieuze vloedgolf*, die weldra de Westerse wereld zal overspoelen.

Wat heeft hij gezegd?

Wat zou u zeggen, als u 35 jaar geleden een kennelijk toegewijd en evenwichtig man Gods tot in details de voornaamste ontwikkelingen had horen beschrijven, die zich kort daarop inderdaad in uw land begonnen te manifesteren? En dat terwijl deze man volkomen alleen stond met zijn beweringen omtrent deze funeste ontwikkelingen, die bijna niemand onder ogen wil zien?

Wat zou u — samen met duizenden andere mensen — hebben gedacht als u deze man 35 jaar geleden, op het hoogtepunt van de Geallieerde macht, toen de Tweede Wereldoorlog praktisch was beslist, had horen zeggen dat de Verenigde Staten van Amerika reeds in een volgende generatie al hun grootheid *verloren* zouden zien gaan? Dat hun „trotse macht” gebroken zou worden? Dat ernstige droogte, voedselgebrek en sociale beroeringen aan de orde van de dag zouden zijn en de Engelstalige volken in nationale slavernij zouden geraken, tenzij ze zich bekeerden en terugkeerden tot de God van de Bijbel en zijn wegen?

Wat zou u hebben gedacht als deze man Gods u met nadruk vertelde dat Groot-Brittannië het *eerst* zou ondergaan en dat er weldra *geen Brits Imperium meer zou bestaan*? En voorts dat binnen niet al te lange tijd Groot-Brittannië en Amerika hun uiterst belangrijke, hun door de almachtige God geschonken „zeepoorten” kwijt zouden raken — poorten zoals het Panamakanaal, het Suezkanaal, Singapore, de Straat van

Malakka, Gibraltar, Kaap de Goede Hoop aan de zuidpunt van Afrika, enz. Thans, 35 jaar later, zijn of worden al de hier genoemde zeepoorten, met uitzondering van Gibraltar, aan andere naties overgedragen, waaronder ook Bab-el-Mandeb, de zuidelijke toegang tot de Rode Zee!

Herbert W. Armstrong en dit Werk hebben al vele jaren geleden de ineensstorting van de Amerikaanse valuta verwacht en aangekondigd; en die is inderdaad gekomen met de fantastische stijging van de olie- en goudprijzen. Jaren geleden al beschreef hij de soort „handelsoorlog” tussen de Verenigde Staten, Europa en Japan, die thans nog in een beginstadium verkeert. Zoals hij ook het gebrek aan vertrouwen en aan wil tot doorzetten beschreef, waaraan het Amerikaanse volk thans ten prooi is.

In tegenstelling tot de meeste zogenaamde kenners der profetieën, heeft de heer Armstrong altijd verklaard dat God niet de Sovjetunie of China en evenmin de Arabische naties zal gebruiken om de Amerikanen en de Britten te kastijden.

„Maar wie zal het dan zijn?” zou u kunnen vragen. „Leg me eens uit hoe 't komt dat alleen Herbert W. Armstrong en dit wereldomvattende Werk het allemaal begrijpen. Wat geeft u het recht gelijk te hebben?”

Uitstekende vragen.

En er zijn uitstekende antwoorden op, die duidelijk maken in welke richting het met u (waar ter wereld u ook moge wonen) en uw land de komende jaren zal gaan!

Waarom de profetieën niet worden verkondigd

Omtrent de vervulling van belangrijke profetische gebeurtenissen zegt Gods geopenbaarde Woord ons: „Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten” (Amos 3:7). Aldus heeft God beloofd begrip voor de belangrijke profetische ontwikkelingen te openbaren aan zijn ware dienaren — waar die ook zijn mogen.

Ook beveelt God: „Verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting” (2 Tim. 4:2). En ook wordt ons opgedragen „het profeti-

sche woord des te vaster te achten" (2 Petr. 1:19).

Van de Bijbel bestaat ongeveer een derde uit profetieën en zoals we zojuist lazen, zien we dat een ware dienaar de taak heeft deze Bijbel te prediken.

Waarom wordt dan zo'n groot deel van de profetieën totaal genegeerd door de meeste predikanten? Hoe komt het dat zij blijkbaar geen notie hebben van het grote doel waarvoor mensen en volkeren hier op aarde zijn?

Waarom dit alles?

Komt het soms omdat God hen eenvoudig niet tot dit inzicht heeft geroepen? Is het omdat Jezus Christus heeft gezegd dat zijn ware Kerk slechts klein, verspreid en vervolgd zou zijn? En dat Hij volstrekt niet in het georganiseerde „kerkendom" te vinden is?

Toen ik meer dan dertig jaar geleden de Bijbel en zijn profetieën grondig begon te bestuderen, werden de antwoorden op de gestelde vragen voor mij zo helder als kristal.

Sleutel tot begrip der profetieën

De meeste zogenaamde kenners der bijbelse profetieën hebben geen flauwe notie van hun betekenis.

Hoe dat komt?

Doordat ze — bewust of onbewust — niets weten van de sleutel, die hun bijna 90% van alle bijbelse profetie kan onthullen. Zelfs als het hun wordt uitgelegd, begrijpen sommigen hunner nog altijd niet hoe ontzaglijk belangrijk die sleutel is.

Zoals trouwe lezers van *De Echte Waarheid* wel weten, is die sleutel niets anders dan het juiste begrip van de huidige identiteit van de zogenaamde verloren tien stammen van Israël.

Deze kwestie is van levensbelang omdat het overgrote deel der bijbelse profetieën te maken heeft met het Huis van Israël in de eindtijd, of met andere volkeren voor zover deze in contact komen met het Huis van Israël en het Huis van Juda. Nogmaals: de meeste van deze profetieën gelden voor de eindtijd d.w.z. *onze tijd*, nu en de direct voor ons liggende jaren, die leiden tot de tweede komst van Jezus Christus in bovennatuurlijke kracht!

Kort samengevat, voorzegde God

(Gen. 48:13-22 en 49:1 en 22-26) dat in de eindtijd de nakomelingen van de aartsvader Jakob — wiens naam in Israël werd veranderd — tot een enkel machtig volk zouden worden gemaakt en eveneens tot een machtige „volheid van volken", anders gezegd een verbond van naties; en voorts dat deze geboorterecht-houdende naties de meest uitgelezen materiële zegeningen van de aarde zouden bezitten (Gen. 49:25-26) en dat zij „de poort" van hun vijanden in bezit zouden nemen (Gen. 22:17 en 24:60).

De belofte vervuld

Welke volken in onze tijd zijn die fantastische zegeningen — en nog vele andere die niet in dit korte bestek zijn vermeld — dan wel ten deel gevallen?

Het antwoord ligt voor de hand.

Zo'n 150 jaar lang zijn de Verenigde Staten en het Britse Rijk de uitverkoren ontvangers geweest van de rijkste nationale zegeningen ooit in onze jaartelling door de almachtige God verleend. Met elkaar bezaten deze twee grootmachten bijna driekwart van de in exploitatie gebrachte natuurlijke rijkdommen van deze wereld. Ook in militair opzicht waren deze twee naties oppermachtig. Ook valt niet te ontkennen dat ze de hedendaagse „poorten" van hun vijanden bezaten, t.w. grote zeepoorten zoals het Suezkanaal, het Panamakanaal, Singapore, de Straat van Malakka enz.

Samen met hun bondgenoten wonen deze beide staten de Eerste en de Tweede Wereldoorlog, en desgevenst hadden ze de hele wereld kunnen veroveren. Maar doordat ze de milde, vreedzame aard van hun voorouder, de aartsvader Jozef, bezaten, besloten de Amerikanen hun voormalige vijanden te voeden en hen bij de wederopbouw van hun land te steunen. Na de Eerste Wereldoorlog gebeurde dat door middel van het Hoover Plan. Na de Tweede Wereldoorlog werden krachtens het Marshall Plan miljarden dollars aan andere naties geschonken teneinde het door de oorlog verwoeste Europa weer op te bouwen.

Amerika kweekte toen speciale reserves aan graan en andere voedingsmiddelen om andere volken te helpen, en met ontroering zag de wereld hoe ongelooflijk royaal Ame-

rika India en andere hongerende landen van voedsel voorzag. Andermaal riep dit herinneringen op aan de aartsvader Jozef, die destijds de hongerende mensheid redde, dank zij een overvloed aan Egyptisch graan (zie Gen. 41).

Ook bestraffing werd voorspeld

Herbert W. Armstrong noemde Leviticus 26 de profetie waar alles om draait. Want daarin worden de zegeningen beschreven, die Israël ten deel zouden vallen evenals de straffen die op ongehoorzaamheid zouden staan.

Lees Leviticus 26:14-16: „Maar indien gij naar Mij niet luistert en al deze geboden niet doet . . . dan zal Ik ook aldus met u doen en met verschrikking u bezoeken: tering en koorts, die de ogen verteren en het leven doen verkwijnen; dan zult gij tevergeefs uw zaad zaaien, want uw vijanden zullen het eten" (Lev. 26:14-16).

De koorts en tbc-epidemieën, die Groot-Brittannië, de VS en hun bondgenoten na de Eerste Wereldoorlog troffen, waren nog maar het *begin* van alle moeilijkheden.

Na de verwoestingen van de Eerste Wereldoorlog toonde de mensheid *geen oprecht berouw!*

En zoals voorspeld werden de Geallieerden in 1940 andermaal overvallen, toen Hitlers pantsercolonnes in de eerste fase van de Tweede Wereldoorlog naar het westen daverden (zie Lev. 26:17). Andermaal, zelfs na verschrikkelijk lijden en enige goddelijke interventies, zoals de dramatische redding bij Duinkerken, kwamen de Geallieerde volken niet tot berouw, noch wendden ze zich tot God. Integendeel zelfs! Want wat gebeurde er nadat God Groot-Brittannië en de VS andermaal had gebruikt om de oorlog te winnen en de vrede in de wereld te herstellen?

De geredde wereld begon de grootste orgie van zelfgenoegzaamheid en uitspattingen ooit aanschouwd! Morele barrières werden afgebroken. Het aantal echtscheidingen nam in onstellige mate toe. Een golf van zelfzucht, van amusement, decadentie en materialisme overspoelde de Westerse „christelijke" wereld. We zijn nu zelfs al zo ver dat halsmisdrijven als abortus en homoseksualiteit als iets normaal worden beschouwd, allerlei vormen van overspel en „sa-

men hokken" nauwelijks opzien baren, terwijl de naam van God wordt gebruikt om te vloeken en te vervloeken — niet alleen op straat en in de kroeg, maar ook in amusementsprogramma's op tv, in de bioscoop en in de schouwburg.

Wat denkt de levende God van dergelijke reacties op zijn fantastische zegeningen?

„En indien gij desniettegenstaande niet naar Mij luistert, dan zal Ik u blijven tuchtigen wegens uw zonden, tot zevenmaal toe, en uw trotse macht zal Ik breken en uw hemel maken als ijzer en uw land als koper. Dan zal uw kracht tevergeefs verbruikt worden; uw land zal zijn opbrengst niet geven en het geboomte des lands zal zijn vrucht niet dragen" (Lev. 26:18-20).

Waar staan wij nu volgens de profetie?

Zonder enige twijfel zijn we thans in de bijbelse profetie op het punt aangekomen dat God de „trotse macht bezig is te breken”!

Let wel! God spreekt niet in de eerste plaats over het breken van de macht zelf. Wel spreekt Hij over het breken van de nationale trots op die macht — de nationale zelfverzekerdheid en de nationale wil de macht, die bijvoorbeeld de Verenigde Staten nog hebben, te gebruiken.

Zowel vooraanstaande Amerikanen als staatslieden en commentatoren in andere landen hebben deze Amerikaanse malaise opgemerkt. Sprekend over Amerika's beklagenswaardige onbekwaamheid de kwestie van de gijzelaars in Iran op te lossen, zei een Amerikaanse oud-minister van zowel Energie als Defensie, James Schlesinger: „Het is overduidelijk dat het respect voor de VS veel groter zou zijn als we niet voortdurend maar wat aan rommelden en niet steeds ons verontschuldigen zouden optreden. Een indruk van slapheid lokt nu eenmaal een dergelijk wangedrag van anderen uit. Want hoe wild de Ayatollah ook schijnt te zijn, de Sovjetambassade zal hij wel met rust laten. (Nadruk van ons, red.)

„Een indruk van slapheid”?

Ja, zeker! Ofschoon Amerika veruit de grootste militaire macht uit de wereldgeschiedenis is geweest, wordt het niet langer als zodanig beschouwd, omdat dit land het vertrou-

wen in eigen kracht heeft verloren, omdat het geen samenhangende, nationale doelen kent, en de wil mist zijn macht te gebruiken om die doelen te bereiken.

Peregrine Worsthorne, een van Englands meest gerespecteerde en scherpzinnigste commentatoren, schreef onlangs: „In de afgelopen jaren hebben de VS steeds meer de indruk gewekt een natie te zijn die het spoor bijster is, reden waarom de Geallieerden wel dwaas zouden zijn als ze nog langer op dit land rekenen.”

Zelfs de voormalige president Richard Nixon verklaarde in zijn laatste boek *The real war*: „De Verenigde Staten schijnen zo in onzekerheid te verkeren of zo door fatsoensoverwegingen geremd te worden, dat ze ofwel niet tot handelen in staat zijn ofwel daartoe niet bereid zijn.” Verder zegt hij: „We kunnen het ons niet permitteren te kletsen en af te wachten. Of we gedragen ons als een echte grootmacht, of we zullen tot een onbelangrijke staat worden gereduceerd, en dat zullen we niet overleven, waarbij ook de vrijheid of de Westerse waarden ten onder gaan.”

Waarlijk een profetisch commentaar van deze voormalige president van 's werelds machtigste natie!

Want dit is nu precies het punt waarop Amerika in het tijdschema der bijbelse profetie is aangeland, het punt waar zijn nationale trots wordt „gebroken”.

Wat nu?

Wat zal er gebeuren als een volk zelfs na een dergelijke vernedering niet tot berouw komt? Dan zal, zoals in Lev. 26:20 staat, de agrarische overvloed verdwijnen en zal bijv. Amerika niet langer de graanschuur van de wereld zijn.

Dan zullen, zoals in vers 20-21 wordt voorspeld, plagen van „wild gedierte” — misschien wel de miljoenen ratten die de grote steden van Amerika vergiftigen — de bevolking treffen. Dan zal gelden dat „uw wegen verlaten zullen zijn”. Epidemieën, voedselgebrek, relletjes en angst zullen dan de straten en autosnelwegen ontvolken. In zo'n situatie kan dan een alles vernietigend olie-embargo de genadeslag betekenen.

Het is toch waarlijk niet moeilijk zich dit alles voor te stellen.

De grote Schepper die tot deze profetie inspireerde, gaat dan verder met een beschrijving van de uiteindelijke verschrikkingen van rampzalige hongersnood en ziekte, nationale vernietiging en slavernij, die de wereld wachten... tenzij Gods bezielende waarschuwing in acht wordt genomen door een trotse, koppige en materialistische Westerse wereld!

Aldus kan van de Amerikanen en Britse volken worden gezegd dat ze zelf hun toekomstig lot kunnen beïnvloeden. Een glorieuze toekomst wordt ons geboden indien we tot oprecht en innig berouw komen voor het aangezicht van de almachtige God. Die ons alles heeft geschonken wat we ooit hebben bezeten!

Toen ik in 1944 Gods dienaar, Herbert W. Armstrong, deze profetieën voor de eerste maal hoorde beschrijven, had ik niet het geringste vermoeden hoe ze werkelijkheid zouden worden. Ik beseftte niet als gevolg van ons menselijk ongeduld dat het nog zo lang zou duren.

Maar de door Herbert Armstrong voorzegde grote gebeurtenissen hebben zich onafwendbaar voltrokken. De meeste zeepoorten zijn nu in andere handen. Nationale trots kwijnt weg. Het fiere Britse Imperium bestaat niet meer. En de climax van deze ontwikkelingen staat voor de deur.

Inderdaad zijn Duitsland en Italië weer snel opgebouwd en zelfs is Duitsland al een machtige mogendheid in een zich ontwikkelend Verenigd Europa, zoals dat is voorspeld. Weldra zal — waarschijnlijk vernield door een nieuw Arabisch olie-embargo — een volledig Europees Imperium vorm krijgen. Wat sommigen vreemd zal toeschijnen: Groot-Brittannië zal daar uiteindelijk geen deel van uitmaken!

In samenwerking met een grote religieuze macht, zal deze Europese unie het herstel van het Heilige Roomse Rijk teweegbrengen, een machtsblok dat zich snel zal ontwikkelen en een Derde Macht zal vormen, die in elk opzicht gelijkwaardig zal zijn aan de Verenigde Staten of de Sovjetunie. Tien naties of blokken van naties zullen hun macht dan overdragen aan een grote leider (zie Openb. 17:14).

Het zal deze macht zijn — en niet de Russen — die een ziek, gedemora-

liseerd en verdeeld Amerika en Groot-Brittannië zal onderwerpen. Het is de macht die korte tijd over heel Europa zal heersen en zelfs de verheerlijkte Christus bij zijn wederkomst zal bestrijden! (Openb. 17:14.)

Het betekent dat die tijd *al vlak voor ons ligt!*

Met de vele duizenden die *De Echte Waarheid* lezen, zal ik daar niet door worden overvallen. Want al meer dan dertig jaar geleden hoorde ik Gods dienaar juist deze gebeurtenissen tot in details beschrijven. Ik vergeet het niet. Ik *weet* wat er gaat gebeuren. En ik weet eveneens wat ik moet doen om te ontkomen.

In dit verband is het van groot belang een gratis exemplaar te bestellen van Herbert W. Armstrongs aangrijpend en machtig boek *The United States and Britain in Prophecy*. (Voorlopig kan dit boek alleen in het Engels worden aangeboden.) Dit boek zal u op boeiende wijze tot in details de geprofeteerde gebeurtenissen onthullen, die reeds in gang zijn gezet, evenals de grote gebeurtenissen die voor de deur staan en weldra *uw leven* ingrijpend zullen beïnvloeden. Het bestuderen en het in acht nemen van de boodschap die dit uiterst belangrijke werk bevat, zal een van de allervoornaamste stappen zijn die u ooit hebt genomen voor de dageraad aanbreekt van de wonderbaarlijke Wereld van Morgen, die in uw Bijbel is geprofeteerd. □

EEN STEM

(Vervolg van pagina 6)

worden verkondigd *totdat* Jezus, de tweede Adam, zich had gekwalificeerd door als mens Satan te overwinnen (Mark. 1:14-15). Ten tijde van het oudtestamentische Israël gaan „de wet en de profeten *tot* Johannes; sinds die tijd wordt het evangelie gepredikt van het Koninkrijk Gods . . .” (Lukas 16:16).

4) Nu, vandaag, heeft de hemel Jezus opgenomen „*tot* de tijden van de wederoprichting aller dingen” (Hand. 3:21). Dat wil zeggen, de tijd van het herstel van Gods heerschappij over de aarde die zal beginnen met de nu spoedige komst van Christus.

Het oudtestamentische Israël had een voorbereidende taak voor de uit-

eindelijke vestiging van het Koninkrijk van God. Maar het evangelie kon niet eerder worden verkondigd en de heilige Geest niet eerder aan de door God geroepen vergadering van het volk worden gegeven *totdat* a) Jezus zich had gekwalificeerd door Satan te overwinnen, en b) verheerlijkt was na de hemelvaart.

Nu komen we bij de Kerk van het Nieuwe Testament. De tijd is gekomen dat 1) het evangelie aan de wereld kan worden verkondigd, en dat 2) de vergadering of Kerk de heilige Geest kan ontvangen.

Nu kunnen we zinvol verklaren wat de Kerk is en waarom zij bestaat.

Het oprichten van de Kerk

Ten eerste: wat bijna alle „christenen” inclusief theologen niet beseffen, is het feit dat Jezus werd geboren om *Koning* te worden.

Tijdens het verhoor voor Pilatus werd aan Jezus gevraagd: „Zijt Gij dus toch een koning?” Jezus antwoordde: „Gij zegt, dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen” (Joh. 18:37).

Voor de conceptie en geboorte van Jezus, had God door zijn engel tegen zijn moeder Maria gezegd: „Gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen” (Lukas 1:31-33).

Jezus werd als mens geboren om Koning te worden, om uiteindelijk het Koninkrijk van God te vestigen dat de gehele aarde zal besturen met Gods regering. Maar deze regering eist meer dan Jezus alleen.

Jezus kwam voor een tweeledig doel. Hij kwam ook als geestelijk verlosser om Gods volk van zonden te redden zodat zij geboren kunnen worden in het goddelijke gezin van God (Matth. 1:20-21), en zodat zij in deze regering de heerschappij kunnen delen.

Praktiserende christenen noch hun geleerde godsdienstleiders begrijpen deze belangrijke doeleinden waarvoor Jezus Christus kwam.

Zijn geboorte als mens stond gelijk met de komst van „de tweede Adam”. Hij is gekomen 1) om zich te bekwamen waar de eerste Adam gefaald had, om de vroegere aartsengel Lucifer op de troon van de aarde te vervangen en 2) om het Koninkrijk van God aan te kondigen dat in de toekomst zou worden opgericht en dit profetische goede nieuws (evangelie) aan zijn gekozen toekomstige apostelen te onderwijzen. Hij is gekomen 3) om als onze directe Schepper de straf voor onze zonden op zich te nemen door zijn kruisiging, opdat wij deel kunnen hebben aan de toekomstige wereld, en 4) om door God uit de dood opgewekt te worden en zo het eeuwige goddelijke leven voor Gods mensen mogelijk te maken. En Hij is gekomen om Gods Kerk op te richten.

Ondertussen had de sluwe Satan gedurende 4000 jaar, sinds de eerste Adam, onzichtbaar een mensheid beheerst die van alle contact met en kennis van God was afgesneden. Hij zit nog altijd op die troon van macht, maar hij voert Gods heerschappij niet uit.

Direct na de geboorte van Christus, probeerde Satan door middel van de door de Romeinen aangestelde koning Herodes, de toekomstige Koning fysiek te doden (Matth. 2:13-15). Maar God waarschuwde Jozef en Maria om met hun kind naar Egypte te vluchten en daar te blijven totdat koning Herodes dood was.

Toen Jezus ongeveer 30 jaar oud was, was Hij voorbereid om zijn apostelen te kiezen en aan hen zijn boodschap bekend te maken die God aan de mensheid gaf — zijn evangelie. Maar eerst was het noodzakelijk dat Hij, om Satan te vervangen en het Koninkrijk van God op te richten, zich kwalificeerde door de duivel te overwinnen.

Dit is misschien wel de meest beslissende confrontatie geweest die er ooit in het universum heeft plaatsgevonden. Het wordt beschreven in Mattheus hoofdstuk 4.

Jezus vastte veertig dagen en veertig nachten — was al die tijd zonder voedsel of water. Maar in zijn fysieke zwakheid werd Hij geestelijk sterk gemaakt. Satan gebruikte zijn meest sluwe en subtiele macht om te misleiden. Hij moet ervan overtuigd geweest zijn dat hij Christus te slim af

kon zijn en Hem geestelijk kon verslaan. Satan wist heel goed dat hij vocht om zijn onttroning te voorkomen.

Satan bracht zijn eerste slag toe aan wat hij de meest kwetsbare punten beschouwde op lichamelijk en geestelijk gebied: honger en ijdelheid. „Indien” spotte Satan — hij gebruikte dat effectieve woordje „indien” — „Indien Gij Gods Zoon zijt” — een gewoon mens zou dan beledigd en verontwaardigd zijn. Hij zou uitdagend tegengeworpen hebben: „Wat bedoel je, *indien* ik Gods Zoon ben? Ik zal je laten zien dat ik Gods Zoon ben!”

Maar Satan zei dus: „Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden”. Met andere woorden, de Zoon van God kan wonderen verrichten. *Bewijs* mij dan maar dat u de Zoon van God bent. U bent uitgehongerd, verricht dan een wonder.

Jezus antwoordde echter door Gods Woord te citeren en te gehoorzamen: „Er staat geschreven: Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat.”

Satans eerste en meest effectieve aanval was afgeweerd. Maar Satan geeft nooit op. Hij nam Jezus mee naar Jeruzalem en plaatste Hem op de tempel. Hij bleef in twijfel trekken dat Jezus de Zoon van God was.

„Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden; er staat immers geschreven: Aan zijn engelen zal Hij opdracht geven aangaande u, en op de handen zullen zij u dragen, opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.” Hier citeert Satan de Bijbel. Maar hij past het verkeerd toe en verdraait de betekenis van de context, precies zoals hij zo vaak geleerden inspireert dit te doen.

Jezus antwoordde: „Er staat ook geschreven: Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken.” Dit wordt geciteerd uit Deuteronomium 6:16, en verwijst naar de verzoeking van YHWH, de God die Jezus werd.

Maar Satan geeft nog steeds niet op.

Hij neemt Jezus mee naar de top van een hoge berg en laat Hem alle koninkrijken van de wereld zien en hun heerlijkheid: „Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt.”

Jezus ontkende niet dat Satan de macht over de naties van deze wereld bezit. Met deze verzoeking kon directe macht worden verkregen. Satan wist bijzonder goed dat Jezus al deze koninkrijken ruim 1900 jaar later zou erven. Satan daagde Jezus echter uit zijn woorden te geloven, dat hij Hem al deze koninkrijken zou overdragen en Christus onmiddellijk wereldmacht zou geven. Maar Jezus besloot deze titanische strijd om de wereldheerschappij te beëindigen.

Jezus gaf een bevel dat aantoonde dat Hij boven Satan stond. Hij beval met het opperste gezag: „Ga weg, satan!” Satan sloop verslagen weg. Hij geeft evenwel niet op. Hij voert nog altijd strijd tegen Gods Kerk.

Jezus Christus, „de tweede

*Jezus zelf is niet
alleen oprichter, maar
ook hoofd en
voornaamste „hoeksteen”
van de Kerk (Ef. 2:19-21;
5:23).*

Adam”, had zich gekwalificeerd. Niet eerder dan vanaf dit ogenblik zou het goede nieuws van het komende Koninkrijk van God aan de wereld verkondigd kunnen worden. De Zoon van God was nu bevoegd om Gods heerschappij weer in te stellen en het Koninkrijk van God op aarde op te richten. Maar nu moet ook de Kerk zich kwalificeren om met Hem te regeren.

Tenslotte kan het evangelie worden verkondigd.

Verdere verklaring van Wie en wat is God?

Voordat wij verder gaan met Jezus' verkondiging van het evangelie en het bouwen van zijn Kerk, geven we eerst een verdere openbaring van wie en wat God is. Deze nadere openbaring is noodzakelijk om te begrijpen wat en waarom de Kerk is.

In een vorig hoofdstuk is al verklaard dat het woord „God” in Gene-

sis 1:1 vertaald is uit het Hebreeuwse Elohim, een verzamelwoord (hier een verzamelnaam) dat meer dan 1 persoon aanduidt. Wij moeten goed beseffen dat God niet één individueel Oppervezen is, maar het opperste eeuwig levende goddelijke gezin. U kunt hiervoor ook Johannes 1:1-3, 14 nog eens lezen. Oorspronkelijk is dus sprake van 2 Personen die samen het gezin van God vormen: het „Woord” en God — en het „Woord” is ook God. Het „Woord” wordt door geboorte als mens Jezus Christus.

Wij moeten goed inzien dat Jezus Christus God was en is — net zoals God de Vader, die Hem verwekte, God is — en net zoals u en ik de potentie hebben om God te *worden*. Want God is een gezin — het goddelijke gezin — waarin de Kerk bestemd is geboren te worden.

Daarom is het voor een goed begrip van wat en waarom de Kerk is, essentieel om in gedachten te houden dat iedereen die bestemd is lid van de Kerk te worden, mens is — dat alle mensen (behalve Christus) hebben gezondigd, en de doodstraf verdienen (Rom. 6:23).

Jezus Christus was zelf God. Samen met zijn Vader heeft Hij eeuwig bestaan. Hij kwam om o.a. zijn Kerk uit de wereld te roepen. Degenen die zijn geroepen, zijn in en van deze wereld geweest. Ieder heeft door zonde de doodstraf op zich geladen. Maar God heeft alle dingen geschapen door het Woord dat Jezus Christus werd. Daarom was het leven van Jezus van grotere waarde dan dat van de hele mensheid samen.

Stelt u zich eens de zoon voor van een zeer welgesteld en machtig man. De zoon is erfgenaam van alle rijkdommen. Hij heeft reeds een groot deel van zijn erfgoed toegewezen gekregen. Een zeer goede vriend van hem moet als gevolg van een misdaad een boete van miljoenen dollars betalen die hij niet kan aflossen. In liefde voor deze vriend betaalt de zoon de schuld uit zijn eigen zak. De schuld van zijn vriend is nu *volledig afbetaald*. Zijn schuldenlast drukt niet langer op hem.

De hele mensheid heeft vader Adam gevolgd — heeft zich de doodstraf op de hals gehaald. Voordat Jezus (het „Woord”), nu Gods Zoon, zijn Kerk zou kunnen oprichten, zouden degenen die uit de wereld in de

Kerk geroepen worden eerst van deze doodstraf bevrijd moeten worden, zodat zij eeuwig leven zouden kunnen beërven.

Een van de redenen waarom Jezus als mens op aarde kwam, was om deze straf te betalen — deze doodstraf — niet alleen voor degenen die in zijn Kerk geroepen zouden worden, maar uiteindelijk ook om de mensheid in z'n geheel te bevrijden.

Aangezien evenwel de doodstraf die Hij zou betalen voor de zondigende mensheid zijn leven als mens zou beëindigen, moest het de laatste menselijke handeling zijn na alle andere doeleinden van zijn menselijke leven op aarde.

Niettemin geeft dit de lezer een idee van hoe groot de Jezus is die kwam om de Kerk van God op te richten!

Houd steeds in gedachten dat ofschoon zijn aardse predikambt begon toen Hij nauwelijks 30 jaar was (in zijn *fysieke* leven), Hij toch altijd als de eeuwiglevende had bestaan. Hoe groots was dat 30 jaar oude menselijke leven!

En deze Jezus die opgegroeid is in Nazareth, heeft vanaf zijn geboorte als mens Satan weerstaan en overwonnen — heeft Satans egocentrische levenswijze van nemen verworpen en heeft zich tenslotte in de laatste confrontatie gekwalificeerd om Gods heerschappij te herstellen en het Koninkrijk van God op aarde te vestigen en aan het hoofd van deze regering te staan.

Direct na de beslissende strijd werd Jezus door twee van de discipelen van Johannes de Doper en Johannes zelf gezien. Jezus vroeg hun met Hem mee te gaan naar zijn huis. Een van de discipelen was Andreas, de zoon van Jona. Hij noemde zijn broer Simon-bar-Jona.

Jezus keek naar Simon en zei: „Gij zijt Simon, de zoon van Johannes [Jona], gij zult heten Kefas, wat vertaald wordt met Petrus” (steen).

In Markus 3:14, 16 lezen we: „En Hij stelde er twaalf aan, opdat zij met Hem zouden zijn en opdat Hij hen zou uitzenden om te prediken . . . en aan Simon gaf Hij de bijnaam Petrus.”

Petrus is eeuwenlang een bijnaam of titel geweest, die een religieus leider, een hoofd of hoofdkwartier aanduidde. Petrus was de eerste en

hoofdapostel. Een apostel is iemand die uitgezonden wordt om te verkondigen.

Dus aan het begin van zijn aardse predikambt, terwijl Hij het fundament van de Kerk voorbereidde, koos Jezus Christus zijn hoofdapostel en nog 11 andere. Zij zouden samen met de profeten, van wie de geschriften bewaard zijn gebleven vanaf de tijd van Gods eerste vergadering (en natie) van Israël, het fundament van Gods Kerk vormen. Jezus zelf zou niet alleen de oprichter zijn, maar ook het hoofd en de belangrijkste „hoeksteen” van de Kerk (Ef. 2:19-21; 5:23).

Tot zijn dertigste was Jezus timmerman geweest. Hij was ervan op de hoogte dat het fundament eerst

Het Koninkrijk van God is niet de Kerk. Het zal het gezin van God zijn dat over de gehele wereld zal regeren onder Gods heerschappij!

gelegd moest worden, vóór het bouwwerk zelf.

Nadat Jezus zijn apostelen gekozen had zei Hij: „Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen” (Joh. 15:16, 19).

Nu begon Jezus de evangelieboodschap bekend te maken die God de Vader door Hem als zijn boodschapper in de wereld zond (Mal. 3:1).

Wij lezen hierover in Markus, hoofdstuk 1: „Begin van het Evangelie van Jezus Christus . . . ging Jezus naar Galilea om het evangelie Gods te prediken . . . De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen. Bekeert u en geloof het evangelie” (Mark. 1:1, 14-15).

En in Mattheus: „En Hij trok rond in geheel Galilea en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk. . .” (Matth. 4:23).

Deze profetische boodschap (evangelie) van het Koninkrijk van God

werd in een vroeger hoofdstuk uitgelegd. Het betreft het goede nieuws van de toekomstige oprichting op aarde van Gods regering, hersteld en uitgevoerd door het goddelijke gezin van God — het Koninkrijk van God.

Jezus' verkondiging van dit verbaazingwekkende nieuws voor de toekomst — samen met zijn wonderen van genezing, verandering van water in wijn, enz. — veroorzaakte grote opschudding. Hij en zijn discipelen werden door zeer grote menigten gevolgd. Hij leerde zijn discipelen zijn toekomstige apostelen te worden, terwijl Hij deze boodschap aan het volk bekendmaakte.

Het nieuws was tot Jeruzalem doorgedrongen. Hier werden de Farizeeën, de schriftgeleerden en de Sadduceeën erdoor gealarmeerd. De Farizeeën vormden een joodse religieuze sekte en sommigen van hen bekleedden een lage — voor henzelf echter belangrijke — regeringsfunctie. Het Romeinse Rijk heerste in die tijd over Palestina. De Romeinen zonden een bestuurder en een beperkt bezettingsgarnizoen om controle uit te oefenen over het bestuur in Judea. De Romeinen plaatsten enkele joodse Farizeeën in lagere burgerlijke regeringsfuncties direct onder de Romeinse bestuurder. Het waren goedbetaalde betrekkingen in de politiek en de Farizeeën wilden niet graag hun functie of hun macht over het volk verliezen.

Deze joodse functionarissen en hun opperpriesters vatten Jezus' evangelieboodschap volkomen verkeerd op. Zij wisten dat Hij een regering aankondigde die de heerschappij over alle naties op aarde zou overnemen. Wat zij echter verkeerd begrepen waren de periode en de aard van dit Koninkrijk van God. Zij veronderstelden dat Jezus van plan was nog tijdens zijn leven op subversieve wijze het Romeinse Rijk omver te werpen en zijn eigen Koninkrijk op te richten.

Zij waren bang dat zij beschuldigd zouden worden van opruiing, van verraad, en dat zij hun baan kwijt zouden raken en als collaborateurs zouden worden terechtgesteld. Zij verzetten zich en veroordeelden Jezus.

De wereld heeft werkelijk nooit deze fundamentele redenen voor de

Farizeïsche tegenstand en de vervolging van Jezus begrepen. De Farizeeën nl. telden gewetenloze politici in hun gelederen.

In het voorjaar van 28 ging Jezus naar Jeruzalem om het eerste Pascha gedurende zijn predikambt te houden.

Tijdens zijn verblijf kwam een vooraanstaand Farizeeër, Nikodemus, Hem 's nachts in het geheim bezoeken. Hij was bang dat mede-Farizeeën te weten zouden komen dat hij persoonlijk met Jezus had gesproken.

Nikodemus zei: „Rabbi, wij [wij, Farizeeën] weten, dat Gij van God gekomen zijt als leraar.”

De Farizeeën wisten dat Jezus de Messias was! Zij waren bekend met Jesaja 7:14; 9:5-6; 53. Zij dachten dat de Messias echter slechts één keer zou komen. Daarom veronderstelden zij dat Hij in hun tijd het Romeinse Rijk omver zou werpen.

Natuurlijk wist Jezus wat zij dachten. Dus ging Hij meteen in op het feit dat het Koninkrijk van God dat alle naties zou regeren, niet opgezet kon worden *tot* het ogenblik van de nieuwe geestelijke geboorte — de tijd van de wederopstanding.

Jezus antwoordde meteen: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.”

Nikodemus begreep dit niet. Hij wist dat geboren worden een feitelijke geboorte is — een lichamelijke scheiding van de moeder.

Nikodemus: „Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is? Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan en geboren worden?”

„Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan. Wat uit het vlees geboren is, *is vlees*, en wat uit de Geest geboren is, *is geest*” (Joh. 3:5-6).

De Farizeeën wisten van de waterdoop af. Zij gebruikten deze doop al jaren om heidense proselieten tot het Judaïsme te bekeren. Zij wisten van het dopen van Johannes de Doper — een „doop der bekering tot vergeving van zonden” (Mark. 1:4). Wat Jezus bedoelde zou voor Nikodemus duidelij-

lijk moeten zijn geweest — dat waterdoop voorafgaat aan het geboren worden uit de Geest.

Jezus maakte het extra duidelijk, toen Hij zei: „Wat uit het vlees geboren is, is vlees.” Wat uit de mens geboren is, is menselijk en sterfelijk — samengesteld uit vlees en bloed — gevormd uit stof van de aarde. Wat uit de Geest geboren is, is geest — niet langer menselijk, maar gevormd uit geest, onsterfelijk! Niet langer samengesteld uit stof of vlees.

Jezus legde het nog duidelijker uit:

„Verwonder u niet, dat Ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden” (Joh. 3:7). Daarna vergelijkt Hij iemand die wedergeboren is met de onzichtbare wind — onzichtbaar voor de mens. „De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt of waar hij heengaat; zó is een ieder, die uit de Geest geboren is” (Joh. 3:8).

Maar Nikodemus begreep deze duidelijke taal niet, evenmin als de religieuze leiders van vandaag!

Ons gratis boekje *Wat bedoelt u precies met wedergeboren?* geeft een duidelijke uitleg betreffende dit onderwerp.

Tegen deze vertegenwoordiger van de Farizeeën verwees Jezus naar het „behoud” of de „geestelijke” fase van het Koninkrijk van God. Dat Koninkrijk zal niet bestaan uit sterfelijke mensen. Het zal niet samengesteld zijn uit sterfelijke mensen van vlees en bloed die „Christus hebben aangenomen” en aangesloten zijn bij de kerk van hun keuze. Miljoenen kerkleden zijn echter misleid op dit gebied.

Deze miljoenen kerkleden begrijpen niet wat de Kerk is, noch waarom deze bestaat.

Vergelijk Jezus' verklaring aan Nikodemus met het „Opstandingshoofdstuk” van de Bijbel, 1 Korinthe 15: „Aldus staat er ook geschreven: de eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest. Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke. De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede mens is uit de hemel. Gelijk de stoffelijke is, zijn ook de stoffelijken, en zoals de hemelse is, zijn ook de hemelsen. En gelijk wij

het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen. Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet” (1 Kor. 15:45-50).

Het Koninkrijk van God is niet de Kerk. Het zal het gezin van God zijn dat over de gehele aarde zal heersen in Gods regering. Het zal een Koninkrijk van onsterfelijke wezens zijn.

Ik herhaal steeds weer: God reproduceert zichzelf.

De populaire leerstelling van de kerken van vandaag is dat de kerk het Koninkrijk van God is. Maar „vlees en bloed [sterfelijke mensen] kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven” (1 Kor. 15:50).

Maar wat is dan de Kerk?

En waarom bestaat de Kerk? Waarom zou de Kerk van God moeten bestaan? □

(wordt vervolgd)

DUITSLAND

(Vervolg van pagina 4)

moe werd als „onbeheerst” en „onberekenbaar” af te schilderen.

Het gevolg was dat de conservatieve „eenheidspartijen” sedert de eerste Westduitse verkiezingen van 1949 nooit zo slecht uit de bus kwamen. Dat neemt niet weg dat de CDU/CSU coalitie met 44,5% van de stemmen (een daling in vergelijking met de 48,6% van 1976) en 226 zetels in de Bondsdag de grootste partij in de volksvertegenwoordiging blijft, en dat zij haar meerderheid op de SPD behoudt, die met 42,9% van de stemmen en 218 zetels eindigde.

Zo blijven Schmidts socialisten slechts aan de regering dankzij de steun van de Vrije Democraten, die hun zetelaantal in de Bondsdag van 39 tot 53 zagen stijgen.

„Moeilijkste tijd” voor Schmidt op komst

Strauss ontdekte hoe moeilijk het is een met succes aan de macht zijnde tegenstander te ontronen, als die voortroft op een golftop van politieke macht en prestige. Toch had de Beierse uitdager gelijk toen hij na de verkiezing opmerkte dat Schmidt

„nu wordt geconfronteerd met de moeilijkste periode van zijn politieke loopbaan”.

Er beginnen zich op het ogenblik structurele problemen af te tekenen in de Westduitse economie. Voor het eerst in 15 jaar heeft de Bondsrepubliek een tekort op de betalingsbalans. (De verkoop van Japanse auto's begint een bedreiging voor de Duitse auto-industrie te vormen.)

De economische groei in het land dat eens de „Duitse locomotief” werd genoemd (vanwege het veronderstelde vermogen om de rest van de trage Westerse economieën op sleeptouw te nemen), verloopt langzamer en zal waarschijnlijk niet meer gaan bedragen dan 1,5% van het Bruto Nationaal Produkt van 1980. En volgend jaar zou er zelfs een concrete daling van het BNP kunnen optreden.

De arbeidskosten in West-Duitsland zijn nu de hoogste ter wereld, wanneer men rekening houdt met de bijdragen van de employés aan de sociale verzekeringen. De werkloosheid zal naar verwachting weldra boven het miljoen uitkomen, waardoor het toch al overbelaste systeem van sociale zekerheid het nog zwaarder te verduren krijgt.

In tegenstelling tot wat sommige buitenlanders aannemen, bestaat de mogelijkheid dat de Westduitsers — aldus een suggestie van niemand minder dan de minister van Economische Zaken, Otto Lambsdorff — domweg niet hard genoeg meer werken, en, althans in vergelijking met de Japaners, te veel tijd besteden aan vakantie en ziekteverlof. De jongeren zijn steeds minder geïnteresseerd in de eens zo geprezen Duitse arbeidsethiek, en meer geïnteresseerd in milieuprotestbewegingen.

In steden met een groot aantal buitenlandse werknemers zijn er zelfs tekenen van rassenspanningen. Er leven en werken op het ogenblik in West-Duitsland meer dan 4 miljoen buitenlanders met hun gezinnen, waarvan een kwart Turken. Wie door het centrum van Frankfurt wandelt, en op de vele Turkse moeders let die hier met hun kinderen rondsjoeken, en naar de Turkstalige kranten en tijdschriften in de krantestalletjes kijkt, krijgt heel even het gevoel dat hij zich in Istanboel bevindt, en niet in het financiële hart van Duitsland.

Al deze problemen — om nog maar niet te spreken van de minder goede gezondheid van de bondskanselier — drukken zwaar op de komende vier jaren, en wekken volgens een commentaar in de Londense *Times* de indruk dat „Herr Schmidt en zijn coalitie misschien wel aan hun laatste ambtsperiode begonnen zijn”.

Schmidts eigen partij, die aan de linkervleugel versterking onderging, is een beetje rusteloos onder zijn leiding; volgens een der commentaren voelt zij n.l. dat zij „aan kracht heeft gewonnen, maar haar ziel heeft verloren”. De links-radicalen zullen er steeds meer moeite mee hebben zich in toom te laten houden door de matigende FDP.

DE WESTDUITSE BONDSKANSIELIER Helmut Schmidt (rechts) verheugt zich in zijn overwinning, samen met minister van Buitenlandse Zaken Hans-Dietrich Genscher, voorzitter van de FDP die met Schmidt's SPD een coalitieregering vormt.

Het is niet ondenkbaar dat de coalitie tussen SPD en FDP ineen zal storten. In 1966, midden in de zittingsperiode en de wetgevende arbeid van de Bondsdag, trok de FDP zich terug uit de coalitie waarvan zij op dat moment met de CDU/CSU deel uitmaakte. De partijen van de unie werden toen gedwongen voor de resterende twee jaar van de zittingsperiode een „grote coalitie” aan te gaan met de SPD. (West-Duitsland kent niet het systeem van nieuwe verkiezingen als een regering ten val komt.)

Duits-Amerikaanse „liefdesaffaire” in de knel

Het is geen geheim dat de relaties tussen kanselier Schmidt en de Car-

ter-regering in Washington niet al te best waren. Naaste adviseurs zeggen dat Schmidt erg ontmoedigd is door het gebrek aan een krachtig Amerikaans leiderschap in de wereld. Het is om deze reden, en niet om het een of andere sluimerende anti-Amerikanisme, dat Schmidt in de verleiding is gekomen het leiderschapsvacuüm in het Westen op te vullen. In deze rol heeft hij gekozen voor een innige samenwerking met de Franse president Valéry Giscard d'Estaing.

De crisis in het leiderschap zal de kloof tussen Washington en Bonn — in feite tussen de Verenigde Staten en de hele rest van vrij Europa — nog verbreden. „Politieke fouten en zwakke zenuwen,” aldus Robert Strausz-Hupé, de zeer ervaren Amerikaanse diplomaat en politiek wetenschapper, „die een wereldwijde afbrokkeling van de Amerikaanse invloed hebben veroorzaakt, hebben een vertrouwenscrisis in het leven geroepen die onder het gladde oppervlak van de officiële Amerikaans-Duitse betrekkingen voortsmeult.”

„In geen enkel Europees land,” aldus vervolgt Strausz-Hupé in het winternummer 1980 van *Policy Review*, „was de Amerikaanse invloed sterker dan in West-Duitsland; geen ander Europees volk heeft zich sterker met de Verenigde Staten verbonden gevoeld. Vandaar dat die vertrouwenscrisis . . . niet alleen de verhouding tussen de regering van Bonn en die van Washington belast, maar ook de structuur van de Westduitse maatschappij — een maatschappelijke orde die de onze ten voorbeeld heeft genomen.”

In zijn nieuwe boek *Germany and the United States/ „A Special Relationship?”* neemt Hans W. Gatzke de opmerkelijke na-oorlogse relatie onder de loep die zich tussen de VS en West-Duitsland ontwikkeld heeft. Neemt men in aanmerking dat de bloedigste twee buitenlandse oorlogen die de Verenigde Staten ooit voerden tegen Duitsland gericht waren, en dat Amerika's deelname aan de strijd in beide oorlogen de Duitse nederlaag bezegelde, dan zouden de twee landen logischerwijs elkaars „eeuwigdurende vijanden” moeten zijn. Maar het omgekeerde is gebelegen: hij noemt het een „verbazingwekkende liefdesgeschiedenis”.

Hoe lang zal deze „liefdesgeschiedenis” nog voortduren?

Franz Josef Strauss niet aan het eind van zijn latijn

Wat zal de toekomst Franz Josef Strauss brengen? Op dit moment ziet zij er nogal somber uit, een ontwikkeling waarmee de Beier in de vele ups en downs van zijn carrière herhaaldelijk geconfronteerd is geweest. In normale omstandigheden heeft Strauss weinig kans over vier jaar opnieuw de vaandeldrager van de CDU/CSU te worden. De grotere CDU-fractie is niet geneigd hem een nieuwe kans te geven — tenzij de heersende coalitie plotseling ineen zou storten.

Waarschijnlijker is echter dat de heer Strauss zich als minister-president van de deelstaat Beieren in de *Bundesrat* (de „Eerste Kamer” van Bonn) politiek zal blijven roeren. Hoe woeliger de wereld, hoe sterker zijn positie. Evenals hij dat tijdens zijn verkiezingscampagne deed, zal Strauss blijven waarschuwen dat de naar links lonkende socialisten bezig zijn de vertrouwensband tussen Duitsland en het Westen, en in het bijzonder die met Amerika, door te snijden.

Keer op keer heeft Strauss erop gewezen dat er grenzen zijn aan de detente, en in het bijzonder aan Bonns *Ostpolitik*, zoals die door de voormalige SPD-bondskanselier Willy Brandt werd doorgedrukt. Weinige dagen na zijn verkiezingsnederlaag kreeg Strauss al gelijk toen het communistische Oost-Duitsland plotseling de bedragen verviervoudigde die de Westduitsers moesten dokken voor het bezoeken van hun familieleden en vrienden in het Oosten. Onder druk van Moskou is het Oostduitse regime erop uit, de contacten met het Westen op een laag pitje te zetten om daarmee een tweede Polen te voorkomen! Een incident dat bewijst hoe broos de *Ostpolitik* in werkelijkheid is.

Een man voor stormachtige tijden

In 1980, toen West-Duitsland zich nog in betrekkelijke welvaart mocht verheugen, vonden de Westduitse kiezers de argumenten van Strauss niet sterk genoeg. Maar dit oordeel zou zich drastisch kunnen wijzigen, in het bijzonder wanneer Rusland een

wurggreep zou doen naar de olie van de Perzische Golf, en zowel van Duitsland als van het Westen een losgeld zou eisen in de vorm van een ontbinding van de NATO en van de terugtrekking van de Amerikanen — de verdedigers van Duitsland — uit West-Europa.

Als het dan eindelijk de kille omhelzing van Moskou voelt, kan het zijn dat het Duitse volk alsnog om de sterke man uit Beieren zal roepen — de man die men in goede tijden vreesde — om het van de dreigende ondergang te redden.

Otto von Habsburg, de oudste zoon van de laatste Oostenrijks-Hongaarse keizer, en een van West-Duitslands vertegenwoordigers in het Europese parlement, kent Strauss heel goed. In een onlangs verschenen krante-artikel onder de kop „Waarom Europa West-Duitslands Franz Josef Strauss nodig heeft”, herinnert Von Habsburg aan Strauss' indrukwekkende geloofsbriefjes voor het leiderschap — „een ware democraat, een diep-religieus man, met een sterk verantwoordelijkheidsgevoel als politiek leider.” En wat het concept van

de politieke eenwording van Europa betreft, dat steunt hij al 33 jaar lang!

Vervolgens trekt dr. von Habsburg een interessante historische vergelijking:

„Als iemand die veelvuldige ontmoetingen heeft gehad met zowel sir Winston Churchill als Franz Josef Strauss, zie ik tussen hen veel punten van overeenkomst. Zij hadden of hebben een *brede blik*, en de moed om voor hun mening uit te komen, ook als dat minder goed schijnt te passen. *Beiden zijn sterke persoonlijkheden, en geknipt voor stormachtige tijden.*”

Het lijkt erop dat de jaren '80 een van de stormachtigste periodes in de geschiedenis van de mensheid zullen gaan vormen. En het is zeer waarschijnlijk dat Duitsland — en Europa — niet voor het laatst van Franz Josef Strauss gehoord hebben. □

Aan de vooravond van de parlementsverkiezingen bracht de schrijver enige tijd in West-Duitsland door en verbleef op 5 oktober — de verkiezingsdag — in Bonn.

Wat bedoelt u precies met

WEDER- GEBOREN?

Miljoenen geloven dat ze „wedergeboren” zijn. Deze zelfde miljoenen begrijpen de woorden van Jezus verkeerd. Hier is dan eindelijk een boekje dat antwoorden geeft op de uiterst belangrijke vragen: Wat bedoelt u precies met wedergeboren? Hoe? Wanneer? Waarom?

Vraag uw gratis boekje vandaag nog aan

GRATIS AANBOD VAN BOEKJE

JA! Zend mij het gratis boekje *Wat bedoelt u precies met WEDERGEBOREN.*

NAAM _____ gaarne drukletters _____

ADRES _____

Sluit in brief of plak op briefkaart en zend vervolgens aan ons.

van onze lezers

„Voorgescheteld”

Met deze had ik graag gebruik gemaakt om m'n abonnement op uw maandblad *De Echte Waarheid* te vernieuwen.

Uw tijdschrift heeft mij in dergelijke mate aangesproken dat het een vaste plaats inneemt bij mijn lectuur. Het spoort de mens werkelijk aan bewuster te gaan nadenken omtrent de situaties en omstandigheden waarmee wij elke dag geconfronteerd worden. Ik vind het een noodzaak dat wij, mensen (van om 't even welk ras, kleur, taal, milieu) een objectieve beschouwing krijgen „voorgescheteld” tot een beter inzicht en een zuiver begrip van de stand van zaken.

Enkel *De Echte Waarheid* voldoet aan deze voorwaarde.

Wens je een tijdschrift dat toegankelijk is voor elk publiek en dat niets onder stoelen of banken stopt, abonneer je dan op *De Echte Waarheid*.

K.V.
Dendermonde, België

De échte waarheid

Een tijdje geleden was ik bij kennissen aan het babysitten. Aangezien ik op een

gegeven moment mijn eigen lektuur uit had, pakte ik een blad uit hun krantebak. Dat bleek het blad *De Echte Waarheid* te zijn. Meteen was ik geïnteresseerd in dit blad, de échte waarheid horen wij niet veel. Daarom heb ik meteen het adres genoteerd.

Bij deze wil ik graag een abonnement op uw blad ontvangen.

K.d.W.
's-Hertogenbosch

TV-programma

Dear Mr. Armstrong,

I am a dutch girl visiting your country and saw your TV-program in my Hotel room. I was very impressed and would like to be subscribed to your magazine „Plain Truth” if possible.

Thank you.

L.N.
Leiden

Laatste EW

Vandaag heb ik het eerste exemplaar van *De Echte Waarheid* ontvangen. Laat het de laatste zijn.

In uw advertentie werd geen melding gemaakt van een dergelijke opzet. De

suggestie wordt zelfs gewekt als betrof het hier een normaal opinieblad. Hoewel, een gratis abonnement doet natuurlijk wel iets in die richting (de richting van uw blad dus) vermoeden.

Hiervoor bedank ik echter zeer nadrukkelijk.

Verdere reacties zijn beslist overbodig, en zullen door mij direct in de prullemand gedeponneerd worden.

D.S.
Beringe

Anti-communistisch

Onlangs was ik met een vriend over *De Echte Waarheid* aan het praten, en het kwam op uw houding tegenover de Russen. „Ja,” zei hij, „dat is weer zo'n anti-communistisch blad, dat Amerika en het hele Westen ophemelt.” Maar zonder veel zoeken kon ik een paar artikelen vinden die zeer duidelijk Amerika en de Westerse wereld op hun plaats zetten. Dit kleine voorval heeft er mijn aandacht op gericht dat uw tijdschrift wel degelijk objectief is. En ik dank u dan ook voor de regelmatige toezending.

A.B.
Tildonk

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

de toekomstige wereldgebeurtenissen vanaf 2500 jaar geleden — voorspellingen die in het bijzonder voor onze tijd bestemd zijn. Alle gebeurtenissen die tot nu toe voorspeld zijn hebben inderdaad plaatsgevonden — zonder enige uitzondering! De rest, de beslissende crisis van onze eindtijd staat vast en zal zich spoedig voltrekken.

Desalniettemin zijn de grootste geesten van de wereld totaal onkundig van de dreigende verschrikkelijke ontwikkelingen. Godsdienstijveraars

noch theologen begrijpen het. Waarom niet?

Ongeveer een derde van 's werelds best-seller bestaat uit profetieën — die bijna allemaal onze directe toekomst voorspellen. De sleutel voor begrip van deze profetieën mist men echter. Toch is deze vitale sleutel gevonden! Maar omdat deze niet past in de doctrines van de evangelische theologen, maken zij die belachelijk.

Deze vitale sleutel is de identiteit van de Verenigde Staten en Engeland in de bijbelse profetie.

Waar worden de VS besproken in de bijbelse profetie — speciaal die profetieën die verwijzen naar onze

directe toekomst? Kleine naties als Ethiopië, Libië, Egypte en Turkije worden genoemd. Ook Rusland wordt vermeld. Hoe zou nu een grote wereldmacht als de VS vergeten kunnen zijn? Dat is ook niet het geval! Wat u hier gelezen heeft, staat in de introductie van het onthullende boek *The United States and Britain in Prophecy*. Wij bieden dit aantrekkelijke boek van 163 pagina's gratis aan aan degenen die het Engels machtig zijn. Het is een uitermate interessant boek dat ook zeer belangrijke feiten over de Benelux, Duitsland en andere Westeuropese landen onthult die u nooit eerder hebt geweten. U zult het in één adem uitlezen. □

Seks en het jaar 2000.

Als de wereld nog 20 jaar lang zo doorgaat zoudt u dan denken dat de mensheid zich in die tijd een goed begrip van seks zal hebben eigen gemaakt? Niet aannemelijk, als u bedenkt dat ze dit in de afgelopen 2000 jaar niet heeft kunnen klaarspelen.

AANBOD VAN GRATIS BOEKJE — ZONDER VERPLICHTINGEN

Is seks zonde? Hoogstens gedoogd als middel tot bevolkingsgroei? Of is seks zonde en juist daarom begerenswaardig als „consumptieartikel”? Of is het beter het onderwerp maar helemaal te laten rusten in de hoop dat de dageraad van begrip vanzelf wel aanbreekt?

Maar als u daar niet zo zeker van bent dan hebben wij een zeer interessant en positief boekje over dit o zo belangrijke onderwerp, dat de titel draagt: *Is seks zonde?*

De beste informatie die u ooit over seks hebt gelezen!

Lees zelf hoe het eigenlijk in elkaar zit. Wat nu wel de bedoeling is van seks!

Onderwerpen o.a.: • De echte feiten. • Seks in de geschiedenis. • Seksuele wetten — vroeger en nu. • Sodom — vroeger en nu. • Is het celibaat christelijk? • Seks en het gezin. • Gods bedoeling met seks. **EN VELE WAARDEVOLLE RAADGEVINGEN VOOR OUDERS, TIENERS EN KINDEREN!**

VERSOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur: _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Straat _____

Postcode/plaats _____

Land _____

Knip uit en zend dit samen met het adresstrookje naar:

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)